UYKUSUZ

14 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2016/29 No: 463
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

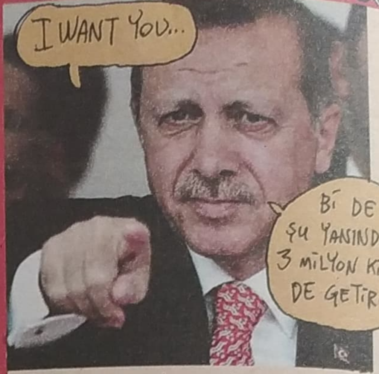
Binali Yıldırım, AKP'nin sağlık politikasını övdü: "Artık hastaneler o kadar şirin hale geldi ki vatandaşlar oğullarını, kızlarını evlendirmek için acil servislere gidiyor."

Emrah Ablak

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Suriyelileri vatandaşlığa alacaz deyince, sağcısı, solcusu, kim varsa ayaklandı.. İstemiyolar... Diyolar ki, bunlar kendi vatanları için bi şey yapmamış, bize ne faydası olacak.. Öteki diyo bunlar büyüyünce terörist olacak... Yok efendim bunlarda hastalık var, bunlar cahil, diyolar da diyolar.. Biz bunları demeyi Avrupa Birliğinden öğrendik lan... Vizeler kalksın denilince, avrupalı aynı sözleri bizim için söylemişti... Yapmayın..

Burdan yurttaki bütün, faşist, insan sevgisi bilmez vatandaşlara seslenmek istiyorum; Avrupalının da, Türkiyelinin de, Suriyelinin de b*ku aynı b*k.. Dağdaki çobanın bile aynı... Ama bunu birbirimizin ağzına sıçmadan öğrenemeyeceğiz heralde..

Bi tane yandaş da çıkmış, bana yaranmak için "Küresel ısınma nedeniyle zaten göçeceklerdi" demiş.. Amk, sanki yaz geldi de yazlığa gidiyo herifler.. Okullar açılınca dönerler o zaman. Türkler de Asya denizi kuruduğu için göçtüler hesaabı.. Araptan, moğoldan g*tü kurtarmak için kaç Allah kaçmışız... 100 sene önce balkanlardan, kafkaslardan gelen milyonlara Anadolu nasıl kucak açtıysa, yine öyle kucak açacak... Anadolu sizden izin istemeyecek.. Çünkü Anadolunun vazifesi bu.. Kucak açmak.. Hepimiz bu kucağa oturacaz..

UYKUSUZ

Kabataş sahiline 10 bin metrekarelik beton meydan yapılmak isteniyor.

"Bu milletin a... koyacağız" sözüyle ünlü Mehmet Cengiz, tarihi Fethi Paşa Korusu'nda iş makineleriyle ağaç kesmeye başladı.

Makam aracıyla tatile giden Gökçesu Beldesi Belediye Başkanı Atilla Ateş, kendisine yöneltilen eleştirilere, "Ne olmuş makam aracımla gitmişsem" diye cevap verdi.

Basına yönelik baskılara karşı "Gazetecilik Suç Değil" kampanyası başlatıldı.

Van'da Nevruz'a katılan üç muhtar görevden alınarak yerlerine kayyum atandı.

Kaçak Saray'a 2016 bütçesinden ayrılan 434 milyon liralık ödenek 712 milyona çıkarıldı.

N.Ş.A — Normal Şartlar Altında

Barış UYGUR

Normal şartlar altında 15-16 yaşlarındaki çocukların okudukları sınıfın düzenini, internet cafe'de oynadıkları bilgisayarın sistemini ya da çok çok kavga gürültü yapıp mahalle sakinlerinin huzurunu bozduklarını görmeniz hayli olasıdır. Ama **Yeni Türkiye** artık ne kadar hassas ve kırılgansa, 15-16 yaşındaki çocukların **Yeni Türkiye'nin** birliğini ve bütünlüğünü bozdukları iddiasıyla 40 yıl hapisle yargılandığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye,** 15-16 yaşındaki dört çocuktan bile korkan bir ülkedir.

Ve **normal şartlar altında** bir yanda 15-16 yaşlarındaki çocukların ülkenin birliğini ve bütünlüğünü bozdukları iddiasıyla 40 yıl hapisle yargılandığı bir ülkede kafa kesen bir örgütün infazcıları için hiç olmazsa 15-16 yaşındaki çocuklar kadar ceza istenmesi beklenir. Ama küçücük çocukları 40 yıl hapisle yargılayan **Yeni Türkiye,** insanlık tarihinin en alçak cinayet çetelerinden birinin infazcısını iyi hâl indirimiyle günün birince canlı bomba olmak ya da yetiştirmek üzere sokaklara salabilir. Sonra IŞİD'le isimleri yanyana anılınca da nedense heyheylenir.

Normal şartlar altında dünyada bir kaç saat içinde 60 kat değer kazanan bir gayrimenkul pek de görülmüş şey değildir. Ama **Yeni Türkiye'de** üzerinde 250 metrekare inşaat izni olan bir araziyi Orman Bakanı'nın oğluna satarak bir anda değerini 60 kat artırabilir, inşaat iznini durup dururken 15 bin metrekareye çıkartabilirsiniz. **Yeni Türkiye'de** bir anda zengin olmanızın tek yolu muhtemelen piyango bile değil, sadece işinize bir bakanın oğlunu ortak etmektir.

Normal şartlar altında insanlar siyasi, ekonomik ya da hayati gerekçelerle yaşadıkları ülkeden ayrılıp başka ülkelere sığınabilirler. Bunu en yakından bilmesi gereken toplumlardan biri de milyonlarca insanı yıllardır Avrupa'da yaşayan, nüfusunun yarısından çoğu son yüz yıl içinde Balkanlar ve Kafkasya gibi yerlerden gelen Türkiye'dir. Elbette başka ülkelere sığınan, yerleşen, göçen insanların belirli süreçlerin sonunda o ülkelerde seçme ve seçilme hakkına sahip olması özellikle Türkiye'deki herkesin savunması gereken bir haktır. Ama **Yeni Türkiye'de** baybaşkanın, ama sırf gerilim yaratmak için kolpadan ama ülkenin demografisiyle oynamak için gerçekten milyonlarca Suriyeliyi bir anda vatandaşlığa almaya kalktığını, buna karşılık bir başka grubun da evinden, köyünden, kentinden olan, tepelerine yağan bombalardan, baybaşkanın tırlarla silah gönderdiği profesyonel katillerden kaçan insanlara korkunç bir nefret kustuğunu görebilirsiniz. **Yeni Türkiye**, gün geçtikçe temiz kısmını bulmakta bir hayli zorluk çekeceğiniz bir değneğe dönüşmektedir.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

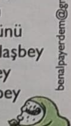
æ Sevgili okur. Bu köşeyi resmen hastane koridorundan yazıyorum. Bu arada "koridor" da ne neşeli, kendinden melodili, şahane bir laftır. **Oğlumuz Hazar dünyaya geldi**. Dün akşam tam 10'da. Küsuratsız, net. Tam 3 kilo bir de. Boyu da 50 santim. Çok komik bir çocuk bence. Bu köşe bir baba olarak yazdığım ilk köşe. Baba olmadan önce de çok saçma yazılar yazmıştım biliyorsunuz. Hatta bazı yazılarım var ki, örnek gösterilir, "**sakın böyle yazmayın**". Yakın zamanda yazmış olduğum Olke Öbülke'li yazım, gerçekten hiçbir yere sürülecek bir yazı değildi mesela. Hayatımda almadığım kadar eleştiriyi o yazıdan sonra aldım. En saçma yazım da oydu galiba. Halbuki yazarken süper bir köşe yazdığımı düşünmüştüm. Oluyor bazen böyle, yapacak gerçekten hiçbir şey yok. Ve bir de sanırım bundan sonra daha da saçma yazılar yazacağım ben. Yani öyle hissediyorum. Çünkü baba olmak bence bana bu hakkı veriyor. Zor tutuyordum zaten kendimi ölümüne saçma yazılar yazmamak için. Artık önümde bir engel yok. Saçmalık Tanrısı diye bir şey var bence. Adamıyım resmen ben o'nun. Ne diyordum. Oğlumuz Hazar dünyaya geldi. İyi ki geldi, hoş geldi. Huzurlu bir hali var. Olayı bitirmiş de gelmiş gibi. Özlem'im harika bir iş çıkardı. Mutluyuz laaan.

æ "**Seni bir püskürteyim de aklın başına gelsin**" dedi bir arkadaşım.

æ Limon çekirdekleri'ne istediğin kadar önlem al, yine de o limon çekirdekleri salataya bir şekilde kaçmak istiyor gibi. Canlı gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Ne bileyim, şerefsiz gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Geçenlerde mesela, o anda bir şey bulamadım, çay süzgeciyle şey edeyim dedim. Arakadaş sen hangi aradan sıyrıldın kaçtın da hop kondun salataya. Dev çekirdek bir de. Onu alayım derken bir baktım küçük bir çekirdek daha düşmüş. Onu da alayım derken başka bir çekirdek daha gördüm, ağzım açık kaldı. Sanki neredeyse ben o süzgeci hiç kullanmamışım gibi. Şerefsizsiniz lan işte. Ama duur, sen dur. Dev limon süzgeciyle geliyorum. Daha doğrusu almaya gidiyorum. Hadi bakalım, şey mi yaman, şey mi yaman. Şu sıralar mutfak işleri bende, o yüzden. Yoksa ben bekarlığımdan beri salataya kaçan limon çekirdeği gibi mevzuları çoktan unutmuştum. Ama çok büyük dertler varmış, yine hatırladım. Rende yıkamayı bildin mi. Yıkadım zannediyorsun, ertesi gün kuru rendeyi eline bir alıyorsun, kuytu bir gözde sinsi gibi bir havuç parçası. **Allah kahırbela** diye haykırası geliyor insanın. Bunlar hoş şeyler değil.

æ Yıllar sonra mutfağa girince bana değişik bir psikoloji geldi. Dedim ki bu mutfak benim odam olsun. Her şeyini değiştireyim. Herr-şeyini ama. Bir kere mutfağı bir boşaltayım dedim. Mutfağı boşalttım. Fırın vardı attım, ketıl vardı attım. O kadar çok şey attım ki. Neredeyse bomboş kaldı mutfak. "Bu bardak çirkin, at, bu tencere şekilsiz, at." Hep bir "yenisini alırım" mantığı. Alırım almasına da bir şeyi atarken çok çabuk atıyorsun, fakat almak gerçekten çok zor. Bir kere bir şeyi almak için evden bir çıkmak, ve başka bir yere gitmek gerekiyor. Zor. Neyse ne diyordum, dolaptaki magnetlere kadar boşalttım mutfağı. Hatta dolabı da çıkardım bir ara mutfaktan. 80 dereceli kolonyalı mendillerle sildim her yeri. Daha sonra sabunlu bez. Daha sonra kuru bez. Resmen benim diyen kadın gelsin de kadınlık öğrensin, temizlik öğrensin benden. Yani aslında ben de bilmiyorum da en azından gayretim takdir edilmeli bence. İyi niyetli olunca oluyor. Anlamasan da oluyor. Bazen bir şeyi başarabilmek için o işten anlamana da gerek yok. İste, yetiyor. Vallahi bak. Kuşlu perde buldum bir yerden, onu taktım. Daha sonra boş mutfağı yeniden doldurmaya geldi sıra. Çatal olur bardak olur derken en son magnetlere geldi sıra. İşte pizzacısı sucusu derken, **Ulaşbey Tavukçuluk** magneti geldi elime. Hani Issız Adam'da ıssız adam, kızın tokasını buluyor da, hönküre hönküre ağlamaya başlıyor ya, aynısı oldu bana o anda da. Çünkü Ulaşbey Tavukçuluk gerçekten bir başkaydı. Ulaşbey Tavukçuluk, Koşuyolu mahallemizin gerçekten nadide bir çiçeği gibiydi. Anne tavuğu gibiydi bir kere tavukları. O lezzetteydi. Zor zamanlarımızın kahramanıydı. Tavuğun en lezzetli yerlerini zaten coşturudu da, kendince az lezzetli bulduğu yerleri de közde döndürme usulü pişirirdi. Aklımızı alan bir insandı Ulaşbey Tavukçuluk. Çok hatırlarım, bisikletle eve dönüşlerde yerine göre yarım, yerine göre tam tavuk alıp, Erol Taş gibi evde löp yemelerimi. Efsaneydi. Hani lokum derler ya, yemin ediyorum oydu. Efsane bir lezzetti. Fakat bir gün Ulaşbey Tavukçuluk'u dükkanı boşaltırken gördüm. Bir sağlık sorunu sebebiyle memleketleri Adana'ya geri dönmek zorunda kalmışlar. O gün de çok üzülmüştüm ama aradan geçen zamanda yerine hiçbir şey koyamadıkça koyamadıkça üzünçüm dev bir kedere dönüştü. Sonra da kabullendim ve unuttum Ulaşbey Tavukçuluk'u. Fakat işte unutmamışım. Sadece üstünü örtmeye çalışmışım. Ufacık bir şey beni darmadağın etti. Ulaşbey Tavukçuluk'a ait ufacık bir magnet alay etti benimle. Ulaşbey Tavukçuluk'u ve neleri kaybettiğimi anladım. Bir daha Ulaşbey Tavukçuluk olmayacaktı. Bir daha Ulaşbey Tavukçuluk'u yaşayamayacaktım ben bir başkasıyla. Ağladım.

æ Hoşçakal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"ben alpay erdem"
22 Temmuz Cuma / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.30 / bilgi: 0536 954 58 35
(biletler biletix)

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Sevgili okur. Bu köşeyi resmen hastane koridorundan yazıyorum. Bu arada "koridor" da ne neşeli, kendinden melodili, şahane bir laftır. **Oğlumuz Hazar dünyaya geldi**. Dün akşam tam 10'da. Küsuratsız, net. Tam 3 kilo bir de. Boyu da 50 santim. Çok komik bir çocuk bence. Bu köşe bir baba olarak yazdığım ilk köşe. Baba olmadan önce de çok saçma yazılar yazmıştım biliyorsunuz. Hatta bazı yazılarım var ki, örnek gösterilir, "**sakın böyle yazmayın**". Yakın zamanda yazmış olduğum Olke Öbülke'li yazım, gerçekten hiçbir yere sürülecek bir yazı değildi mesela. Hayatımda almadığım kadar eleştiriyi o yazıdan sonra aldım. En saçma yazım da oydu galiba. Halbuki yazarken süper bir köşe yazdığımı düşünmüştüm. Oluyor bazen böyle, yapacak gerçekten hiçbir şey yok. Ve bir de sanırım bundan sonra daha da saçma yazılar yazacağım ben. Yani öyle hissediyorum. Çünkü baba olmak bence bana bu hakkı veriyor. Zor tutuyordum zaten kendimi ölümüne saçma yazılar yazmamak için. Artık önümde bir engel yok. Saçmalık Tanrısı diye bir şey var bence. Adamıyım resmen ben o'nun. Ne diyordum. Oğlumuz Hazar dünyaya geldi. İyi ki geldi, hoş geldi. Huzurlu bir hali var. Olayı bitirmiş de gelmiş gibi. Özlem'im harika bir iş çıkardı. Mutluyuz laaan.

æ "**Seni bir püskürteyim de aklın başına gelsin**" dedi bir arkadaşım.

æ Limon çekirdekleri'ne istediğin kadar önlem al, yine de o limon çekirdekleri salataya bir şekilde kaçmak istiyor gibi. Canlı gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Ne bileyim, şerefsiz gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Geçenlerde mesela, o anda bir şey bulamadım, çay süzgeciyle şey edeyim dedim. Arakadaş sen hangi aradan sıyrıldın kaçtın da hop kondun salataya. Dev çekirdek bir de. Onu alayım derken bir baktım küçük bir çekirdek daha düşmüş. Onu da alayım derken başka bir çekirdek daha gördüm, ağzım açık kaldı. Sanki neredeyse ben o süzgeci hiç kullanmamışım gibi. Şerefsizsiniz lan işte. Ama duur, sen dur. Dev limon süzgeciyle geliyorum. Daha doğrusu almaya gidiyorum. Hadi bakalım, şey mi yaman, şey mi yaman. Şu sıralar mutfak işleri bende, o yüzden. Yoksa ben bekarlığımdan beri salataya kaçan limon çekirdeği gibi mevzuları çoktan unutmuştum. Ama çok büyük dertler varmış, yine hatırladım. Rende yıkamayı bildin mi. Yıkadım zannediyorsun, ertesi gün kuru rendeyi eline bir alıyorsun, kuytu bir gözde sinsi gibi bir havuç parçası. **Allah kahırbela** diye haykırası geliyor insanın. Bunlar hoş şeyler değil.

æ Yıllar sonra mutfağa girince bana değişik bir psikoloji geldi. Dedim ki bu mutfak benim odam olsun. Her şeyini değiştireyim. Herr-şeyini ama. Bir kere mutfağı bir boşaltayım dedim. Mutfağı boşalttım. Fırın vardı attım, ketıl vardı attım. O kadar çok şey attım ki. Neredeyse bomboş kaldı mutfak. "Bu bardak çirkin, at, bu tencere şekilsiz, at." Hep bir "yenisini alırım" mantığı. Alırım almasına da bir şeyi atarken çok çabuk atıyorsun, fakat almak gerçekten çok zor. Bir kere bir şeyi almak için evden bir çıkmak, ve başka bir yere gitmek gerekiyor. Zor. Neyse ne diyordum, dolaptaki magnetlere kadar boşalttım mutfağı. Hatta dolabı da çıkardım bir ara mutfaktan. 80 dereceli kolonyalı mendillerle sildim her yeri. Daha sonra sabunlu bez. Daha sonra kuru bez. Resmen benim diyen kadın gelsin de kadınlık öğrensin, temizlik öğrensin benden. Yani aslında ben de bilmiyorum da en azından gayretim

æ "**Seni bir püskürteyim**
arkadaşım.

æ Limon çekirdekleri'ne istediğin kadar önlem al, yine de o limon çekirdekleri salataya bir şekilde kaçmak istiyor gibi. Canlı gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Ne bileyim, şerefsiz gibi bir şey bence limon çekirdekleri. Geçenlerde mesela, o anda bir şey bulamadım, çay süzgeciyle şey edeyim dedim. Arakadaş sen hangi aradan sıyrıldın kaçtın da hop kondun salataya. Dev çekirdek bir de. Onu alayım derken bir baktım küçük bir çekirdek daha düşmüş. Onu da alayım derken başka bir çekirdek daha gördüm, ağzım açık kaldı. Sanki neredeyse ben o süzgeci hiç kullanmamışım gibi. Şerefsizsiniz lan işte. Ama duur, sen dur. Dev limon süzgeciyle geliyorum. Daha doğrusu almaya gidiyorum. Hadi bakalım, şey mi yaman, şey mi yaman. Şu sıralar mutfak işleri bende, o yüzden. Yoksa ben bekarlığımdan beri salataya kaçan limon çekirdeği gibi mevzuları çoktan unutmuştum. Ama çok büyük dertler varmış, yine hatırladım. Rende yıkamayı bildin mi. Yıkadım zannediyorsun, ertesi gün kuru rendeyi eline bir alıyorsun, kuytu bir gözde sinsi gibi bir havuç parçası. **Allah kahırbela** diye haykırası geliyor insanın. Bunlar hoş şeyler değil.

æ Yıllar sonra mutfağa girince bana değişik bir psikoloji geldi. Dedim ki bu mutfak benim odam olsun. Her şeyini değiştireyim. Herr-şeyini ama. Bir kere mutfağı bir boşaltayım dedim. Mutfağı boşalttım. Fırın vardı attım, ketıl vardı attım. O kadar çok şey attım ki. Neredeyse bomboş kaldı mutfak. "Bu bardak çirkin, at, bu tencere şekilsiz, at." Hep bir "yenisini alırım" mantığı. Alırım almasına da bir şeyi atarken çok çabuk atıyorsun, fakat almak gerçekten çok zor. Bir kere bir şeyi almak için evden bir çıkmak, ve başka bir yere gitmek gerekiyor. Zor. Neyse ne diyordum, dolaptaki magnetlere kadar boşalttım mutfağı. Hatta dolabı da çıkardım bir ara mutfaktan. 80 dereceli kolonyalı mendillerle sildim her yeri. Daha sonra sabunlu bez. Daha sonra kuru bez. Resmen benim diyen kadın gelsin de kadınlık öğrensin, temizlik öğrensin benden. Yani aslında ben de bilmiyorum da en azından gayretim takdir edilmeli bence. İyi niyetli olunca oluyor. Anlamasan da oluyor. Bazen bir şeyi başarabilmek için o işten anlamana da gerek yok. İşte, yetiyor. Vallahi bak. Kuşlu perde buldum bir yerden, onu taktım. Daha sonra boş mutfağı yeniden doldurmaya geldi sıra. Çatal olur bardak olur derken en son magnetlere geldi sıra. İşte pizzacısı sucusu derken, **Ulaşbey Tavukçuluk** magneti geldi elime. Hani Issız Adam'da ıssız adam, kızın tokasını buluyor da, hönküre hönküre ağlamaya başlıyor ya, aynısı oldu bana o anda da. Çünkü Ulaşbey Tavukçuluk gerçekten bir başkaydı. Ulaşbey Tavukçuluk, Koşuyolu mahallemizin gerçekten nadide bir çiçeği gibiydi. Anne tavuğu gibiydi bir kere tavukları. O lezzetteydi. Zor zamanlarımızın kahramanıydı. Tavuğun en lezzetli yerlerini zaten coşturudu da, kendince az lezzetli bulduğu yerleri de közde döndürme usulü pişirirdi. Aklımızı alan bir insandı Ulaşbey Tavukçuluk. Çok hatırlarım, bisikletle eve dönüşlerde yerine göre yarım, yerine göre tam tavuk alıp, Erol Taş gibi evde löp yemelerimi. Efsaneydi. Hani lokum derler ya, yemin ediyorum oydu. Efsane bir lezzetti. Fakat bir gün Ulaşbey Tavukçuluk'u dükkanı boşaltırken gördüm. Bir sağlık sorunu sebebiyle memleketleri Adana'ya geri dönmek zorunda kalmışlar. O gün de çok üzülmüştüm ama aradan geçen zamanda yerine hiçbir şey koyamadıkça koyamadıkça üzüncüm dev bir kedere dönüştü. Sonra da kabullendim ve unuttum Ulaşbey Tavukçuluk'u. Fakat işte unutmamışım. Sadece üstünü örtmeye çalışmışım. Ufacık bir şey beni darmadağın etti. Ulaşbey Tavukçuluk'a ait ufacık bir magnet alay etti benimle. Ulaşbey Tavukçuluk'u ve neleri kaybettiğimi anladım. Bir daha Ulaşbey Tavukçuluk olmayacaktı. Bir daha Ulaşbey Tavukçuluk'u yaşayamayacaktım ben bir başkasıyla. Ağladım.

æ Hoşçakal.

benalpayerdem@gmail.com • **twitter.com/benalpayerdem**

Bitte

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

SUYUN ÖTE YANI

Gitgide görünmez oluyorum. Geçmiş yıllarda, deniz kıyısında saatlerce yatıp bir kere bile denize girmeden akşamı bulmam, arkadaşlarım arasında ilginç bir tavır olarak görülürken, artık bir tür uyuzluk olarak algılanıyor. Deniz kıyısında denizi reddederek kazandığım şöhret yavaş yavaş ellerimden kayıyor. En önemlisi, denize hiç girmeyen, kupkuru bir babası olduğunu artık tamamen idrak eden oğlum, "ıslak baba" ihtiyacını, arkadaşlarımın omuzlarında suya batıp çıkarak karşılıyor. Karada iyi bir baba olduğumu göstermek için sahil taşlarıyla yaratıcı oyunlar icat etmeme rağmen, bir çocuğun suya olan hasretini dindirmem mümkün değil. Karım, denize girebilenlerle neşeli kulaçlar atarken, şezlongda hareketsiz yatan bedenimi gördükçe yüzüne bariz bir acıma duygusu oturuyor. Sahildeki yalnızlık şehirdeki gibi görkemli değil. Suyla buluşamadığı için amacından sapmış bir mayoyla, şezlongda ter içinde otururken ufka dalmak kimsenin ilgisini çekmiyor. Güneş beni yavaş yavaş eritiyor.

Bu iş böyle yürümez, diye düşünerek ayağa kalktım. Denize girecektim. Aslında böyle bir ispata ihtiyacım yoktu, ama karada iyi bir babaya sahipken denizlerde öksüz kalan oğlum için bunu yapmam gerekiyordu. Tatil boyunca denize ayağımı bile değdirmediğim düşünülürse, bu ani atak karşısında çevremdekilerin hayretler içinde kalacağına emindim. Yürümeye başladım. Kızgın kumlarda sekerek bu görkemli yürüyüşü bozacak değildim. Kor alevlerde yürüyen bir Hintli gibi aştım plajı. Denize ilk adımımı attığımda suyun soğukluğu karşısında titrek geçmişimle yüz yüze geldim. Ayağımı geri çekerek biraz düşündüm. Kuru Fırat, burnundan su damlayan, mayosu bir sülük gibi bedenine yapışmış Islak Fırat'tan her zaman daha güçlüdür. Oysa şimdi, karada yok olan varoluşumu suda tesis etmeye çalışarak benim için en zor yolu seçiyordum. Vakit ilerledikçe umudumu kaybetmeye başladım. Buna gerek var mıydı gerçekten? Düşünceler içinde suya bakarken, on yaşlarında bir çocuk yanımdan koşarak suya dalınca, "Ya şimdi ya hiç" telkiniyle yürüyüşüme yeniden başladım. Her adımımda suyun soğukluğu artıyordu. Mayonun paça sınırında bir adım daha kazanmak uğruna ayakuçlarıma kalktım. Sırada, bir erkek için en zor temas olan "genital karşılaşma" vardı. İki adım sonra temas gerçekleşince, deniz son kozunu oynamak ister gibi en soğuk yüzünü gösterdi. O an, dönmek ve romatizmalı bir yaşlı gibi kendimi sıcak kumlara gömmek istedim, ama sahildekilerin beni seyrediyor olma ihtimalini düşünerek direndim. Daldığımda artık kendimde değildim. Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz kulaçlarımla denizi yararak ilerlemeye başladım. Denize girdiği görülmemiş biri için bu hareketler mucize kabilindendi. Ege Denizi'nde bir Musa'ydım. Kulaçlarım birer asaydı. Bütün sahil beni izliyormuş hissiyle ritmimi hiç bozmadan ilerledim.

Nasıl da yüzmüşüm! Sahilden bakanların beni ancak minik bir kafa olarak görebileceği mesafedeye ulaşmıştım. Bulunduğum yerden bakınca sahildekilerin boyutlarında da anlamlı bir küçülme vardı. Kişisel yaz tatili tarihimi yeniden yazan bu ani hareket karşısında, beni yok sayan bu minik suratların hayretler içinde kaldığına emindim. Yalnız biraz oyalanmam gerekiyordu, hemen dönmeyip sahilde yaşanan şaşkınlığı artırmakta fayda vardı. Arkamı dönünce Yunan diyarından Samos adasını gördüm. Ne kadar yakındı. Bir an her şeyi bırakıp gitmek arzusuyla doldu içim. Her şeyi bırakıp gitmek eylemi, deniz yoluyla mümkün olsa o an yüzmeye başlardım. Samos sahiline ayak basar basmaz, "Kalimera!" diye bağırırdım Yunanlı dostlarıma. Hemen ardından, beni aralarına kabul etmeleri için, "Ahtapotu ipe asarak yumuşatmakla çok iyi yapıyorsunuz, bizler maalesef dövüyoruz," diyerek yalakalık yapardım. Sonrası kolaydı. Aleksi Zorba gibi yaşamam yeterliydi: Kendimi, her rebetiko duyduğumda, sürekli aldığım alkolün yardımıyla hem hüznü hem neşeyi aynı anda yaşatabilen, akşamüstü denize bakarken hayatla ilgili kısa ama etkili sözler üreten, eğer o gün özlü söz üretmeyeceksem direkt sirtaki oynamaya başlayan, ama asla denize girmeyen biri olarak yeniden tesis ederdim. Her ay oğluma mektup gönderirdim. Belki başlarda bana kızardı, ama yıllar sonra buluştuğumuzda kavruk ama hayatın gizlerini çözmüş suratımla karşılaştığında beni affedeceğini bilirdim.

Hayal kurmayı bırakıp ülkeme doğru yola çıktım. Henüz bu topraklarda yapacak işlerim vardı. Yüzmeye devam ederken sahilde beni bekleyen şaşkınlığın keyfini sürdüm. Oğlum, ıslak babayı görünce çok sevinecekti. Karımdan, "Naptın sen ya, gözlerime inanamadım", arkadaşlarımdan, "Adam bir girdi pir girdi" türü tepkiler alacağımı ve bu yazın sürprizi olacağımı hayal ediyordum. Gördüğüm bu ilgi akşam bira içerken de peşini bırakmayacak, neşeli bir muhabbet eşliğinde suda kazandığım başarıyı karaya da taşıyacaktım.

Sahile ulaştığımda kimseyi göremedim. Şezlonglar bölgesine yürüdüğümde güneşlenen karımla karşılaştım. Beni görünce, "Denize mi girdin sen?" diye sordu. Beklediğim tepki bu değildi, anlaşılan beni denize girerken görmemişti. Tam o sırada bir arkadaş (oğlumu denizde sırtlayarak benden rol çalan), "Naptın lan denize mi girdin?" deyip cevabımı bile beklemeden geçip gitti. Çok üşüyordum. Görüntüm hayal ettiğim gibi değildi. Su, homojen bir biçimde ıslak bedenimden süzüleceğine, bir titreğe yaraşır biçimde burnumun ucundan tıpırdıyordu. "Havluyu alsana," dedi karım. Kuru Fırat'a ulaşıncaya kadar silindim. Şezlonga oturduğum an, "Baba sen nerdeydin?" diye koşarak yanıma geldi oğlum. "Denizdeydim oğlum," dedim. İnanmadı. Islak mayomu gösterdim. "Naptın denizde?" diye sordu. Kulağına dışarıya ses gitmeyecek kadar yaklaşıp, "Karşıdaki Samos adasına gittim," dedim. Anlam veremeyince elimle açıklardaki adayı gösterdim. Önce adaya sonra bana baktı. Gözleri parlıyordu. "Beni de götür," diyerek kucağıma oturdu. Benimle gerçekten ilgilenen bu küçük adamı kırmak istemedim. Eğilip yanağından öptükten sonra kulağına, "Bugün su çok soğuk, yarın gideriz," dedim.

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

SUYUN ÖTE YANI

Gitgide görünmez oluyorum. Geçmiş yıllarda, deniz kıyısında saatlerce yatıp bir kere bile denize girmeden akşamı bulmam, arkadaşlarım arasında ilginç bir tavır olarak görülürken, artık bir tür uyuzluk olarak algılanıyor. Deniz kıyısında denizi reddederek kazandığım şöhret yavaş yavaş ellerimden kayıyor. En önemlisi, denize hiç girmeyen, kupkuru bir babası olduğunu artık tamamen idrak eden oğlum, "ıslak baba" ihtiyacını, arkadaşlarımın omuzlarında suya batıp çıkarak karşılıyor. Karada iyi bir baba olduğumu göstermek için sahil taşlarıyla yaratıcı oyunlar icat etmeme rağmen, bir çocuğun suya olan hasretini dindirmem mümkün değil. Karım, denize girebilenlerle neşeli kulaçlar atarken, şezlongda hareketsiz yatan bedenimi gördükçe yüzüne bariz bir acıma duygusu oturuyor. Sahildeki yalnızlık şehirdeki gibi görkemli değil. Suyla buluşamadığı için amacından sapmış bir mayoyla, şezlongda ter içinde otururken ufka dalmak kimsenin ilgisini çekmiyor. Güneş beni yavaş yavaş eritiyor.

Bu iş böyle yürümez, diye düşünerek ayağa kalktım. Denize girecektim. Aslında böyle bir ispata ihtiyacım yoktu, ama karada iyi bir babaya sahipken denizlerde öksüz kalan oğlum için bunu yapmam gerekiyordu. Tatil boyunca denize ayağımı bile değdirmediğim düşünülürse, bu ani atak karşısında çevremdekilerin hayretler içinde kalacağına emindim. Yürümeye başladım. Kızgın kumlarda sekerek bu görkemli yürüyüşü bozacak değildim. Kor alevlerde yürüyen bir Hintli gibi aştım plajı. Denize ilk adımımı attığımda suyun soğukluğu karşısında titrek geçmişimle yüz yüze geldim. Ayağımı geri çekerek biraz düşündüm. Kuru Fırat, burnundan su damlayan, mayosu bir sülük gibi bedenine yapışmış Islak Fırat'tan her zaman daha güçlüdür. Oysa şimdi, karada yok olan varoluşumu suda tesis etmeye çalışarak benim için en zor yolu seçiyordum. Vakit ilerledikçe umudumu kaybetmeye başladım. Buna gerek var mıydı gerçekten? Düşünceler içinde suya bakarken, on yaşlarında bir çocuk yanımdan koşarak suya dalınca, "Ya şimdi ya hiç" telkiniyle yürüyüşüme yeniden başladım. Her adımımda suyun soğukluğu artıyordu. Mayonun paça sınırında bir adım daha kazanmak uğruna ayakuçlarıma kalktım. Sırada, bir erkek için en zor temas olan "genital karşılaşma" vardı. İki adım sonra temas gerçekleşince, deniz son kozunu oynamak ister gibi en soğuk yüzünü gösterdi. O an, dönmek ve romatizmalı bir yaşlı gibi kendimi sıcak kumlara gömmek istedim, ama sahildekilerin beni seyrediyor olma ihtimalini düşünerek direndim. Daldığımda artık kendimde değildim. Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz kulaçlarımla denizi yararak ilerlemeye başladım. Denize girdiği görülmemiş biri için bu hareketler mucize kabilindendi. Ege Denizi'nde bir Musa'ydım. Kulaçlarım birer asaydı. Bütün sahil beni izliyormuş hissiyle ritmimi hiç bozmadan ilerledim.

Nasıl da yüzmüşüm! Sahilden bakanların beni ancak minik bir kafa olarak görebileceği mesafedeye ulaşmıştım. Bulunduğum yerden bakınca sahildekilerin boyutlarında da anlamlı bir küçülme vardı. Kişisel yaz tatili tarihimi yeniden yazan bu ani hareket karşısında, beni yok sayan bu minik suratların hayretler içinde kaldığına emindim. Yalnız biraz oyalanmam gerekiyordu, hemen dönmeyip sahilde yaşanan şaşkınlığı artırmakta fayda vardı. Arkamı dönünce Yunan diyarından Samos adasını gördüm. Ne kadar yakındı. Bir an her şeyi bırakıp gitmek arzusuyla doldu içim. Her şeyi bırakıp gitmek eylemi, deniz yoluyla mümkün olsa o an yüzmeye başlardım. Samos sahiline ayak basar basmaz, "Kalimera!" diye bağırırdım Yunanlı dostlarıma. Hemen ardından, beni aralarına kabul etmeleri için, "Ahtapotu ipe asarak yumuşatmakla çok iyi yapıyorsunuz, bizler maalesef dövüyoruz," diyerek yalakalık yapardım. Sonrası kolaydı. Aleksi Zorba gibi yaşamam yeterliydi: Kendimi, her rebetiko duyduğumda, sürekli aldığım alkolün yardımıyla hem hüznü hem neşeyi aynı anda yaşatabilen, akşamüstü denize bakarken hayatla ilgili kısa ama etkili sözler üreten, eğer o gün özlü söz üretmeyeceksem direkt sirtaki oynamaya başlayan, ama asla denize girmeyen biri

plajı. Denize ilk adımımı attığımda
geçmişimle yüz yüze geldim. Ayağımı geri çekerek biraz düşündüm. Kuru Fırat, burnundan su damlayan, mayosu bir sülük gibi bedenine yapışmış Islak Fırat'tan her zaman daha güçlüdür. Oysa şimdi, karada yok olan varoluşumu suda tesis etmeye çalışarak benim için en zor yolu seçiyordum. Vakit ilerledikçe umudumu kaybetmeye başladım. Buna gerek var mıydı gerçekten? Düşünceler içinde suya bakarken, on yaşlarında bir çocuk yanımdan koşarak suya dalınca, "Ya şimdi ya hiç" telkiniyle yürüyüşüme yeniden başladım. Her adımımda suyun soğukluğu artıyordu. Mayonun paça sınırında bir adım daha kazanmak uğruna ayakuçlarıma kalktım. Sırada, bir erkek için en zor temas olan "genital karşılaşma" vardı. İki adım sonra temas gerçekleşince, deniz son kozunu oynamak ister gibi en soğuk yüzünü gösterdi. O an, dönmek ve romatizmalı bir yaşlı gibi kendimi sıcak kumlara gömmek istedim, ama sahildekilerin beni seyrediyor olma ihtimalini düşünerek direndim. Daldığımda artık kendimde değildim. Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz kulaçlarımla denizi yararak ilerlemeye başladım. Denize girdiği görülmemiş biri için bu hareketler mucize kabilindendi. Ege Denizi'nde bir Musa'ydım. Kulaçlarım birer asaydı. Bütün sahil beni izliyormuş hissiyle ritmimi hiç bozmadan ilerledim.

Nasıl da yüzmüşüm! Sahilden bakanların beni ancak minik bir kafa olarak görebileceği mesafedeye ulaşmıştım. Bulunduğum yerden bakınca sahildekilerin boyutlarında da anlamlı bir küçülme vardı. Kişisel yaz tatili tarihimi yeniden yazan bu ani hareket karşısında, beni yok sayan bu minik suratların hayretler içinde kaldığına emindim. Yalnız biraz oyalanmam gerekiyordu, hemen dönmeyip sahilde yaşanan şaşkınlığı artırmakta fayda vardı. Arkamı dönünce Yunan diyarından Samos adasını gördüm. Ne kadar yakındı. Bir an her şeyi bırakıp gitmek arzusuyla doldu içim. Her şeyi bırakıp gitmek eylemi, deniz yoluyla mümkün olsa o an yüzmeye başlardım. Samos sahiline ayak basar basmaz, "Kalimera!" diye bağırırdım Yunanlı dostlarıma. Hemen ardından, beni aralarına kabul etmeleri için, "Ahtapotu ipe asarak yumuşatmakla çok iyi yapıyorsunuz, bizler maalesef dövüyoruz," diyerek yalakalık yapardım. Sonrası kolaydı. Aleksi Zorba gibi yaşamam yeterliydi: Kendimi, her rebetiko duyduğumda, sürekli aldığım alkolün yardımıyla hem hüznü hem neşeyi aynı anda yaşatabilen, akşamüstü denize bakarken hayatla ilgili kısa ama etkili sözler üreten, eğer o gün özlü söz üretmeyeceksem direkt sirtaki oynamaya başlayan, ama asla denize girmeyen biri olarak yeniden tesis ederdim. Her ay oğluma mektup gönderirdim. Belki başlarda bana kızardı, ama yıllar sonra buluştuğumuzda kavruk ama hayatın gizlerini çözmüş suratımla karşılaştığında beni affedeceğini bilirdim.

Hayal kurmayı bırakıp ülkeme doğru yola çıktım. Henüz bu topraklarda yapacak işlerim vardı. Yüzmeye devam ederken sahilde beni bekleyen şaşkınlığın keyfini sürdüm. Oğlum, ıslak babayı görünce çok sevinecekti. Karımdan, "Naptın sen ya, gözlerime inanamadım", arkadaşlarımdan, "Adam bir girdi pir girdi" türü tepkiler alacağımı ve bu yazın sürprizi olacağımı hayal ediyordum. Gördüğüm bu ilgi akşam bira içerken de peşini bırakmayacak, neşeli bir muhabbet eşliğinde suda kazandığım başarıyı karaya da taşıyacaktım.

Sahile ulaştığımda kimseyi göremedim. Şezlonglar bölgesine yürüdüğümde güneşlenen karımla karşılaştım. Beni görünce, "Denize mi girdin sen?" diye sordu. Beklediğim tepki bu değildi, anlaşılan beni denize girerken görmemişti. Tam o sırada bir arkadaş (oğlumu denizde sırtlayarak benden rol çalan), "Naptın lan denize mi girdin?" deyip cevabımı bile beklemeden geçip gitti. Çok üşüyordum. Görüntüm hayal ettiğim gibi değildi. Su, homojen bir biçimde ıslak bedenimden süzüleceğine, bir titreğe yaraşır biçimde burnumun ucundan tıpırdıyordu. "Havluyu alsana," dedi karım. Kuru Fırat'a ulaşıncaya kadar silindim. Şezlonga oturduğum an, "Baba sen nerdeydin?" diye koşarak yanıma geldi oğlum. "Denizdeydim oğlum," dedim. İnanmadı. Islak mayomu gösterdim. "Naptın denizde?" diye sordu. Kulağına dışarıya ses gitmeyecek kadar yaklaşıp, "Karşıdaki Samos adasına gittim," dedim. Anlam veremeyince elimle açıklardaki adayı gösterdim. Önce adaya sonra bana baktı. Gözleri parlıyordu. "Beni de götür," diyerek kucağıma oturdu. Benimle gerçekten ilgilenen bu küçük adamı kırmak istemedim. Eğilip yanağından öptükten sonra kulağına, "Bugün su çok soğuk, yarın gideriz," dedim.

Derebeyi Erman Çağlar ile Kavurucu Kasaba Güneşi Altında Bir Gün - 5

Geçen hafta: Evimde normal otururken memleketimden emlakçı bir tanıdığımız olan Sebastiyan (gerçek ismi değil) dayı beni aradı ve Babaeski'nin dışındaki tarlamıza çok ciddi bir alıcı çıktığını haber verdi. Belki de milyon dolarlar vereceklerdi, belki de çok iyi arkadaş olacak ve birlikte tarlanın olduğu yere devekuşu çiftliği kuracaktık. Bu zamana kadar hayatta sahip olduğum hiçbir şeye ciddi bir alıcı çıkmamıştı. Şimdi tarlaya talip olanlar, dayım, emlakçı Sebastiyan ve ben sınırları belirsiz, boş tarlanın ortasında duruyoruz. Hepsi tarladan topraktan, alışverişin adabından anlayan adamlar. Ben ise evde internete "illuminati var mı, beyonce, klip, üçgen, göz" yazıp çıkan sonuçları saatlerce sıkılmadan okuyan bir insanım. Üzerinde yabani otlar bitmiş tarlamızın toprağını çok dikkatli inceliyor, mal olduğumu ne zaman anlayacaklar diye bekliyorum. Dayım biraz biliyor mal olduğumu.

Dayımla tarlaya talip olan Murat dayı kavurucu güneş altında havaların sıcaklığı üzerine inanılmaz verimsiz bir muhabbete tutuşmuşlardı. Ayrılmıyorlar, vazgeçmiyorlardı. Havaların aşırı sıcak olması konusunu dört elle yakalamış, yere yıkmışlardı. Bir dayım vuruyor, o yorulunca sopayı Murat dayı devralıyordu. Biz de arada bir arkadan gelip ufak tekmeler atıyorduk ama dayımla Murat dayı kadar şevkli değildik konuya karşı. Bırak gitsin artık dayı. Gerçekten çok sıcak. Kendimi biraz zorlasam, ya da vücuduma ekstra bir yük binse, aniden kakam gelse bayılabilirim. Naçiz vücudum kendini salmak üzere. Tarlaya gelmeden önce yediğim köftelerin sıkıntı yaratmaya başlaması an meselesi. Bayılırsam beni hemen dayımın doblosuna taşırlar, klimayı kökleyip bana su içirirler. Hayatımda ilk defa bir dobloyu bu kadar şehvetle arzuluyorum. Ama o zaman da "küçük bey bayıldı" olur; destansı bir zayıflık, insanların gözünde tamiri çok güç bir zaafiyet sergilemiş olurum. Kasabanın eğlencesi olurum, yerel gazete Babaeski Postası'na üçüncü sayfa haberi olurum. Kasabımızın aslen yerlisi olup İstanbul'da yaşamayı seçen E.Ç. (32) İstanbul'da hep hormonlu sebze yeyip klimalı ofislerde hareketsiz yaşamaya alıştığı için kudretli Babaeski güneşine maruz kaldığı an kadın gibi bayılmıştır. Oysa rahmetli dedesi pehlivan gibi bir insandı, rahmetli babası da çok güçlü kuvvetliydi. E.Ç. (32), daha önce küçükken cins köpeğini dolaştırırken kasabımızın sokak köpeklerince kovalanmasıyla gündeme gelmiş, kucağında küçücük köpekle ağlayarak koşması kasaba halkı tarafından uzun süre konuşulmuştu. Kendisine geçmiş olsun diliyoruz.

KOSGEB

Tam her şeyden vazgeçip yere çömmeye karar vermişken Murat Dayı "neyse biz işimize bakalım, Erman yeğenim ne kadar istiyorsun tarlaya?" diye konuyu aniden bana bağladı. Üçyüzbin dolar ve dünyanın serin bölgelerine bir uçak bileti istiyorum. İsveç olur, İzlanda olur, Norveç olabilir. Bir süre o taraflarda bir dağ evinde inzivaya çekilip ilk black metal albümüm "Boş Tarla" üzerine çalışmak istiyorum. O taraflarda black metalle uğraşana devlet kosgeb üzerinden yardım yapıyor, faizsiz kredi imkanı sağlıyor.

Pazarlık bir danstır. Tarlada, iş yerinde, toplantı odasında, nerede olursa olsun dansa niyetli iki kişi bir araya gelirse orası dans pisti olur, eller ayaklar birbirine dolanır. Dansın karmaşık fakat düzenli hareketlerini izleyenler keyifle tempo tutarlar, "birbirlerine ne kadar da çok yakışıyorlar" diye iltifat ederler. Tarlanın ederi hakkında en ufak bir bilgim yok, pazarlık en sevmediğim şeydir, hava çok sıcak. Lafı uzatmadan "valla ben hiç bilmiyorum buralar ne kadara gidiyor, dayım biliyor, siz bir şey söyleyin, onun üzerinden konuşuruz, zaten annemi aramam lazım, o olur derse yani" gibi bir şeyler söyledim tükürüksüz ağzımla. Kafamdaki üçyüzbin dolardan çok uzak bir rakam söylendi, dayım "bu kadar veren bir daha bulamazsınız, sat gitsin" dedi, annemi aradım "sat gitsin, duruyor öyle zaten" dedi. Tarla satıldı, parası anneme transfer edildi, Murat Dayı, yeğeni Mert ve emlakçı Sebastiyan beni facebooktan eklediler.

groagh@gmail.com

İltem Dilek

* Nereye dönüyosun pelte gibi? Perduvan olmuş alın yazısı.

Derebeyi Erman Çağlar ile Kavurucu Kasaba Güneşi Altında Bir Gün - 5

Geçen hafta: Evimde normal otururken memleketimden emlakçı bir tanıdığımız olan Sebastiyan (gerçek ismi değil) dayı beni aradı ve Babaeski'nin dışındaki tarlamıza çok ciddi bir alıcı çıktığını haber verdi. Belki de milyon dolarlar vereceklerdi, belki de çok iyi arkadaş olacak ve birlikte tarlanın olduğu yere devekuşu çiftliği kuracaktık. Bu zamana kadar hayatta sahip olduğum hiçbir şeye ciddi bir alıcı çıkmamıştı. Şimdi tarlaya talip olanlar, dayım, emlakçı Sebastiyan ve ben sınırları belirsiz, boş tarlanın ortasında duruyoruz. Hepsi tarladan topraktan, alışverişin adabından anlayan adamlar. Ben ise evde internete "illuminati var mı, beyonce, klip, üçgen, göz" yazıp çıkan sonuçları saatlerce sıkılmadan okuyan bir insanım. Üzerinde yabani otlar bitmiş tarlamızın toprağını çok dikkatli inceliyor, mal olduğumu ne zaman anlayacaklar diye bekliyorum. Dayım biraz biliyor mal olduğumu.

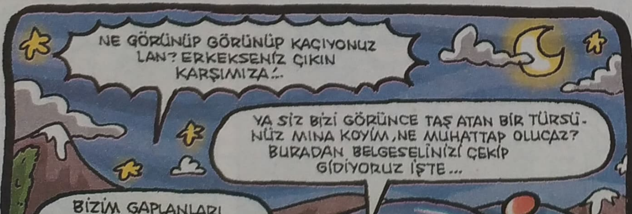
Dayımla tarlaya talip olan Murat dayı kavurucu güneş altında havaların sıcaklığı üzerine inanılmaz verimsiz bir muhabbete tutuşmuşlardı. Ayrılmıyorlar, vazgeçmiyorlardı. Havaların aşırı sıcak olması konusunu dört elle yakalamış, yere yıkmışlardı. Bir dayım vuruyor, o yorulunca sopayı Murat dayı devralıyordu. Biz de arada bir arkadan gelip ufak tekmeler atıyorduk ama dayımla Murat dayı kadar şevkli değildik konuya karşı. Bırak gitsin artık dayı. Gerçekten çok sıcak. Kendimi biraz zorlasam, ya da vücuduma ekstra bir yük binse, aniden kakam gelse bayılabilirim. Naçiz vücudum kendini salmak üzere. Tarlaya gelmeden önce yediğim köftelerin sıkıntı yaratmaya başlaması an meselesi. Bayılırsam beni hemen dayımın doblosuna taşırlar, klimayı kökleyip bana su içirirler. Hayatımda ilk defa bir dobloyu bu kadar şehvetle arzuluyorum. Ama o zaman da "küçük bey bayıldı" olur; destansı bir zayıflık, insanların gözünde tamiri çok güç bir zaafiyet sergilemiş olurum. Kasabanın eğlencesi olurum, yerel gazete Babaeski Postası'na üçüncü sayfa haberi olurum. Kasabımızın aslen yerlisi olup İstanbul'da yaşamayı seçen E.Ç. (32) İstanbul'da hep hormonlu sebze yeyip klimalı ofislerde hareketsiz yaşamaya alıştığı için kudretli Babaeski güneşine maruz kaldığı an kadın gibi bayılmıştır. Oysa rahmetli dedesi pehlivan gibi bir insandı, rahmetli babası da çok güçlü kuvvetliydi. E.Ç. (32), daha önce küçükken cins köpeğini dolaştırırken kasabımızın sokak köpeklerince kovalanmasıyla gündeme gelmiş, kucağında küçücük köpekle ağlayarak koşması kasaba halkı tarafından uzun süre konuşulmuştu. Kendisine geçmiş olsun diliyoruz.

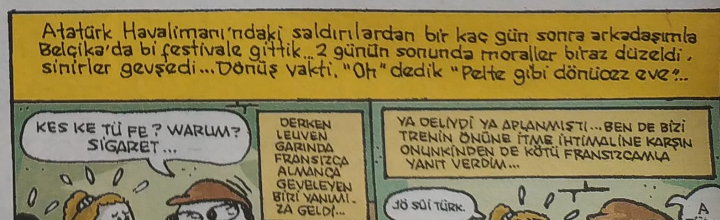
Tam her şeyden vazgeçip yere çömmeye karar vermişken Murat Dayı "neyse biz işimize bakalım, Erman yeğenim ne kadar istiyorsun tarlaya?" diye konuyu aniden bana bağladı. Üçyüzbin dolar ve dünyanın serin bölgelerine bir uçak bileti istiyorum. İsveç olur, İzlanda olur, Norveç olabilir. Bir süre o taraflarda bir dağ evinde inzivaya çekilip ilk black metal albümüm "Boş Tarla" üzerine çalışmak istiyorum. O taraflarda black metalle uğraşana devlet kosgeb üzerinden yardım yapıyor, faizsiz kredi imkanı sağlıyor.

Pazarlık bir danstır. Tarlada, iş yerinde, toplantı odasında, nerede olursa olsun dansa niyetli iki kişi bir araya gelirse orası dans pisti olur, eller ayaklar birbirine dolanır. Dansın karmaşık fakat düzenli hareketlerini izleyenler keyifle tempo tutarlar, "birbirlerine ne kadar da çok yakışıyorlar" diye iltifat ederler. Tarlanın ederi hakkında en ufak bir bilgim yok, pazarlık en sevmediğim şeydir, hava çok sıcak. Lafı uzatmadan "valla ben hiç bilmiyorum buralar ne kadara gidiyor, dayım biliyor, siz bir şey söyleyin, onun üzerinden konuşuruz, zaten annemi aramam lazım, o olur derse yani" gibi bir şeyler söyledim tükürüksüz ağzımla. Kafamdaki üçyüzbin dolardan çok uzak bir rakam söylendi, dayım "bu kadar veren bir daha bulamazsınız, sat gitsin" dedi, annemi aradım "sat gitsin, duruyor öyle zaten" dedi. Tarla satıldı, parası anneme transfer edildi, Murat Dayı, yeğeni Mert ve emlakçı Sebastiyan beni facebooktan eklediler.

groagh@gmail.com

Dayım biraz biliyor mal olduğumu.

Dayımla tarlaya talip olan Murat dayı kavurucu güneş altında havaların sıcaklığı üzerine inanılmaz verimsiz bir muhabbete tutuşmuşlardı. Ayrılmıyorlar, vazgeçmiyorlardı. Havaların aşırı sıcak olması konusunu dört elle

KOSGEB

kasabımızın sokak köpeklerince kovalanmasıyla gündeme gelmiş, kucağında küçücük köpekle ağlayarak koşması kasaba halkı tarafından uzun süre konuşulmuştu. Kendisine geçmiş olsun diliyoruz.

Tam her şeyden vazgeçip yere çömmeye karar

derse yani'' gibi bir şeyler söyledim tükürüksüz ağzımla. Kafamdaki üçyüzbin dolardan çok uzak bir rakam söylendi, dayım ''bu kadar veren bir daha bulamazsınız, sat gitsin'' dedi, annemi aradım ''sat gitsin, duruyor öyle zaten'' dedi. Tarla satıldı, parası anneme transfer edildi, Murat Dayı, yeğeni Mert ve emlakçı Sebastiyan beni facebooktan eklediler.

groagh@gmail.com

İltem Dilek

* Nereye dönüyosun pelte gibi? Perduvan olmuş alın yazısı.

nisanhakan
İŞ YERİNDE AHLAKSIZ TEKLİF
?
İÇİME DON GİYMEDİM...
PATRON
TATİL...
Moruk ben başbaşa tatil fikrine pek ısınamadım...
Gitme...
O sert görünüşünün altında, bu kaba saba tipinin, leş kokan ağzının, şu çirkin sıfatının ardında...
TAMAM KIZIM ZORLAMA YOK İŞTE!..
AMA BEN SENİN BİLİNMEYEN TARAFINI KEŞFETÇEKTİM YAAA!..
BİLDİĞİN AYIYIM ULAN ANLAMADIN MI HALA?!
ŞİMDİKİ ÇOCUKLAR ÇOK TERBİYELİ.. BİZİM ZAMANIMIZDA OLSA ANALARINI ZİKİP PARALARINI ÇALIP G.TÜMÜZE SOKMUŞTUK...
NE GÜNLERDİ BEE...
NOLUYO LAAN...
YÜRÜ YÜRÜ!..
MEDUSA'NIN KOCASI
SOLDAN İKİNCİ SİGARADAN KANSER OLDU AMA BEN OLMADIM...
öh!
öhe!
öh-öö!
öhü!
köh
öhhö
köhhe!
TERKOS'TAN ALIP ALIP GİYİNİRKEN VAYKİKİYE BURUN KIVIRMANI ANLAYAMIYORUM BEBEYİM...
VALLA NASIL AÇIKLIYCAM BİLEMEDİM BEN DE...

Hakan Karadeniz
DINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
SITARBAK
FRAPPUÇINO GRANDE ...... 5 TL
CAFÈ MAKİYATO ...... 10 TL
KAPPUÇINO VENTİ ...... 7 TL
FAL BEDAVA!
CAFÈ + FAL ... 30 TL
EFENİM KONSEPTİ YERLEŞTİRME İŞİ OLDU MU SİZCE BU ŞEKİLDE?!
MAKDANILDS AYRAN SATINCA OLUYO DA BİZ KAAVE İÇENE BEDAVA FAL BAKINCA MI OLMUYO TARRAĞIM!..
KIZ VAR YA İÇİN ŞİŞMİŞ SENİN KIZ... SENİN O MANİTAN VAR YA, NELER ÇEKTİRİYO SANA?!
AY VALLA ÖYLE YAA. ÇIKMIŞ MI HEPSİ?!
PEKİ SİYO OLMANIZ BANA TARRAĞIM DEME HAKKINI SİZE VERİYOR MU ?..
YERELLEŞME SADECE MAĞAZA KONSEPTİNDE DEĞİL Kİ .MINAKOYİM ŞİRKET İÇİ İLETİŞİMDE DE YERELLEŞİYORUZ. DUDB YERİNE TARRAĞIM, BRO YERİNE .MINA KOYİM...
O ZAMAN SİYO YERİNE DE DALY.RRAK...
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
ŞŞT, BAK BAKİİM, MAAŞINA YİRMİ TELE ZAM YAPTIM.
GEL AL!
AMAN EFENDİM AĞAMIZSIN, BABAMIZSIN...
Bİ DE YENİ FON OLUŞTURDUM, MAAŞINDAN OTUZ LİRA AİDAT KESİYORUM...
VER VER VER VER VER.
HA?E BAŞTAN ON LİRA KESEYDİN YA?
O ZAMAN NASIL AĞAN BABAN OLUCAM LAN?VER...
HAZIR BUZLAR ERİMİŞKEN Bİ ANTALYA YAPALUM MI?
OLURMUŞ ASLINDA..
MİDASIN KULAKLARI EŞŞEK KULAKLARI !...
IMINI IRZINI MINI NI!
SEN DE KES KURTUL BENCE ...

MEMO TEMBELÇİZER
ANLATIYOR
(HER ŞEYİ)
Aydın Demirer bir sordu, Memo Tembelçizer bin anlattı. Hatırladığı kadarıyla Memo Tembelçizer'in hayatının 44 yılı. Yanıda da bonus olarak mizah dergiciliğinin 27 yılı daha. Bir polisiye gibi sürükleyici, bir melodram gibi duygulandırıcı, bir ansiklopedi gibi bilgilendirici, bir komedi gibi eğlendirici.
KİTAPÇINIZDAN
ISRARLA
İSTEYİNİZ

BİZİM KAT YANMIYOR... SIKINTI YOK...
DİLE BENDEN NE DİLERSEN ?!
BİR TEK DİLEĞİM VAR, MUTLU OL YETER.
EHEHEH ŞAKA ŞAKA.
ŞAKA DİYE Bİ ŞEY YOK GÖRÜŞÜRÜÜZ...
VALLAHA MI ?..

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

''Vücut, akan bir sudur,
Adem, bir umman, kızım
Hayatın aslı budur,
Gayrısı yalan, kızım.''
Faruk Nafız Çamlıbel'den

● **DM'den yürümek: Devlet, Millet goygoyuyla oy toplamak... Amerika Birleşik Devletleri'nde siyahlar, başkan bile olabilirler, sadece ''insan'' olmaları imkansız! Haydi siyahi kardeşlerim, yıkın o eyaletleri beyaz vampirlerin kafasına!**

● Peki sen, komşunun evini ateşe verirken BİZE Mİ SORDUN, eeeey saray helvası?!

''Ulusa Sesleniş'' ayda bir kere... ''Ulustan Besleniş'' her an, her saniye...

● ***Siyasal rant amacıyla Suriyeli göçmenlerin yurttaş yapılmasına karşıyım. Ve fakat konu, faşistlerin nefret kusma aracına dönüştü. Batının çomarı olmayı içine sindirmiş şekil modernleri, Ortadoğulu her şeyden vebalı gibi kaçıyor. ''Suriyeliler pis, Suriyelilere karşıyız'' cümlesindeki 'Suriyeli'yi siz 'Türkiyeli' diye de değiştirebilirsiniz. Çünkü kendi evlerinden utanan ergen gibi alıklar!***

● Quaresma, senden güzeli yok, Türkiye'de şampiyonsun, Avrupa'da şampiyon. Kibirli fransız, hem de kendi evinde çakarak aldınız ya kupayı, alnından öperim!

● **İş Bankası yayını kitaplarla Yapı Kredi yayınları yan yanaydı kütüphanede. Kitaplık mı, atm güruhu mu, anlayamadım...**

● Yıllar evvel, bi aile misafirliğe geldiydi bize. Anne, baba, bi de yetişkin, öğretmen çocukları. Adam, oğlu, annem ve babam, oturup okey oynamaya başladılar. Bir-iki saat derken oyun uzadı, geceyarısı oldu. Misafir kadın huzursuzlanmaya başladı. Direk ''Sıkıldım, hadi gidelim'' demiyordu. Sadece, mırıltıya benzer bir sesle ''Gideydik iyiydi emme'' dedi. (Emme: Ama) Bir karşılık almasa da, biraz sonra gene ''Gideydik iyiydi emme'' dedi. Ondan sonra da on dakkada bir, radyo cingılı gibi, bıkıp usanmadan ''Gideydik iyiydi emme''yi bastı durdu. Çıkmadı da çıkmadı aklımdan be!

● **''Bilimkurgu'' yerine ''Hayalbilim'' kelimesini öneriyor Emre Kongar. Yorumsuz'a aktarıyorum.**

● ''Kelloş' diye yönetmen var'' dedi arkadaşım, ''Piii, daha ne isimler duyacaz'' dedim. Meğer yanlış duymuşum, ''Ken Loach'' demiş. KELLOŞ MU?! Nasıl bir sinema anlayışı vardır onun?! (Raslantı, Loach filmleri izleyip notlar alıyodum bir zamandır, temmuz içinde bahsedicem.)

● **Rivayet muhtelif: Aşık Veysel, ölümünden önce sazını Fikret Kızılok'a vermiş. Kızılok, ''Ben bu ağırlığı taşıyamam'' deyip, sazını da ozanın yanına gömmüş... Aşık Veysel'e Ruhi Su'yu dinletmişler, ''Dağ çiçeğini alıp, şehirde saksıya dikmişler'' demiş. Su'ya bunu iletmişler, o da ''Tam da istediğim buydu benim'' demiş... Aşık Veysel'e türkülerinden birinin Esin Afşar yorumunu dinletmişler, ''Ben bunu böyle yapmadıydım!'' demiş... Aşık Veysel, her an, gönlümüzde ışıl ışıl. Görmeyen gözleriyle hepimizden daha ince görmedi mi, ''şu bizdeki aşk olmasa, güzelliği beş para etmeyenleri?!'' Allah'ın rahmeti üzerine olsun Veysel...**

● Bir zamanlar NATO'ya karşı Varşova Paktı vardı. Şimdi NATO toplantısı, Varşova'da yapılıyor. Bir zaman gelecek, NATO da tarih olacak!

● **Estonya Notları: ''Samsun / Emek 15'' yazması... Adres sormak istediğimiz kadının ''I love you'' deyip hızla uzaklaşması... ''KODUUMA KAPITALI'' isimli**

banka olması... Cılız güneşin altında bikiniyle uzanmış kadınların "Günaydın" demesi üzerine, gülümseyerek "Günaydın a nasipsizler" dmem... Yoğurdun "jogurt" olması...

● Net davalar için "önyargıtay" kurulsun! Toparlayın!

● Niye kitap okumakla film izleme karşılaştırılır habire? Okumak da izleme değil mi? Bir nevi lekeleri, şekilleri, işaretleri seyrede seyrede hikayenin içinde akma değil mi? O da sinema. Bakıp algılayıp anlamaksa vaka; kitap, en organik sinema...

kiye: Hakettiğin ayı bile tehditle ldığın diyar!..

● Uçaktaki anonsun sadece dinlediğindeki güçlü etkisi, hostesi anons yaparken gördüğün an, hızla sıfıra iniveriyo...

● Şekilli şemalli reklamcı. "Aaabi, şiir denemelerim var, okur musun" dedi. Başıma geleceği hissetmiş olmalıyım, "Daha anlayan biri okusa" falan dedim, ısrarkeş çıktı, kaçamadım. Soyadı da pek sevdiğim bir şairle aynı. "Hadi bakalım" dedim, okudum. Yanımda duruyo bi de tip. "Nasıl" dedi. "Yukarda Allah var, bu şiirler, şiir değil" dedim. "Kötü mü" dedi. "Çok kötü" dedim. "Kişiden kişiye değişir" dedi. "Doğru" dedim. "Kırıldım" dedi. "Rontgene bakınca gördüğüm kırığı söylemeliyim" dedim. Bir triple uzaklaştı yanımdan. Az bir vaktim de işte böyle gitti... Beni bu tuhaf anılar mahvetti!

● A, bütün yazarlardan daha ünlü...

● "Daha da şaşırmam" dedikçe: "Allı turnam, allı turnam" dedikleri "FLAMİNGO"ymuş ya lan!!

vedatozdemiro@gmail.com

ÖZER AYDOĞAN

İZİNSİZ GÖSTERİ
MURAT KARADAN
ŞİMDİ GENÇİZ YARIN ÖBÜR GÜN BİR YERİMİZ KIRILSA SİGORTAMIZ YOK HASTANEYE BİLE GİDEMİYCEZ...
TOCH
Olsun sevdiğim işi yapıyorum.
NEDEN BU KADAR MUTLUSUN SEVİMLİ TAVŞAN, YOKSA 3 AYDIR YATMAYAN MAAŞLAR MI YATTI?
CIK, ÇOCUK PARASINI ALDIM...
İnternette Tanıştılar
ASKERLİĞİ MUŞ KARLIOVA'DA YAPTIM...
AKP EVET
Oysa yükselen burçlarımız uyumluydu.

işimi BOZANLAR
BABANIN ADAMLARI GELİP BİZİ DÖVDÜ, EVLERİMİZDEN ATMAK İSTİYOR...
EVLERİMİZDEN ÇIKMAYIZ DİYİNCE, BENİ DE İŞTEN ATTI, ADAMLARINA DÖVDÜRDÜ...
AÇ, YOKSUL BIRAKTI...
OKTAY BUNLARI BİLİYOR MUYDUN? BABAM KÖTÜ BİRİ Mİ?..
YENİ TANIŞMIŞTIM KIZLA SİZİN YÜZÜNÜZDEN SAĞLIKLI BİR İLİŞKİ YÜRÜTEMİYORUM, REZİL ETTİNİZ BENİ...
TAKILIYOSUN SANMIŞTIK!
YENİ AYRILMIŞ
Yeterince sıvı kaybetdim, biraz sıvı almalıyım...
VUFF
ne yapıyorsunuz lan karanlıkta
hiç oturuyoruz

YİĞİT ÖZGÜR
AŞKOLSUN... OYNASIN DİYE AYAĞINI MI VERİYOSUN?
G.TÜMÜ MÜ VEREYİM?!!!
Üç beş gün kafamı dinleyeyim dedim, bir gün bile tahammül edemiyorum lan...
Çıplak kadın... kaymak bacak, diri g.t diri g.t yala meme seks...
Tek duyduğum bu...
GÖLGELERİN ADINI KOYDUM!!...
GÜÜÜÜRZ BENDE ARTIIK!!
ATILGAN!!.
BABAYI ZİGİYİM!!!.
GÜRZZ
NASIL? BEĞENDİNİZ Mİ?..
PAZARTESİ GÜNÜNE KADAR BUNLARDAN BEŞ BİN TANE YAPABİLİR MİSİN?
YAPARIM!!!!
CUMARTESİ GÜNÜNE KADAR İKİ BİN TANE?
O... OLUR?
SALI'YA BİN İKİ YÜZ?
BEĞENMEDİNİZ Mİ?
G.TÜME BENZİYOR...
KORELİ DİYE JAPONLARI DÖVDÜM, GİDİP ÇİNLİDEN ÖZÜR DİLEDİM... TATARLAR DA BENDEN ÖZÜR DİLEYİNCE, OLAY FAZLA BÜYÜMEDEN TAHTAYA BAĞLANDI...
HAH!.. O TAHTAYI ARIYORUM BEN... EKSİK OLAN TAHTA O...
ALO, MÜSAİT MİSİN?
MÜSAİTİM ABİ.
USTA GELDİ Mİ?
GELDİ ABİ ÇALIŞIYO...
ŞİMDİ BENİ İYİ DİNLE... SERVİSİN GÖNDERDİĞİ USTAYI ÖLDÜRMÜŞLER, KIYAFETLERİNİ ÇALMIŞLAR... YANINDAKİ GERÇEK USTA DEĞİL, KATİL!!! SAKIN ÇAKTIRMA!!!
AKŞAMA KIZLARI ALIP GELİYORUM O ZAMAN ABİ... ALEM YAPARIZ.
AFERİN... ADAMI UYANDIRMADAN Bİ BAHANE UYDUR ÇIK DIŞARI!.
İKİ SARIŞIN İKİ ESMER GETİRİRİM İSTEDİĞİMİZİ SEÇERİZ ABİ... DEĞİŞEREK TAKILIRIZ...
ÇIKINCA BENİ ARA!!
EYVALLAH ABİ... SEN OTELİ AYARLA, BEN İÇKİLERİ GETİRİRİM.. YENGE UYANMAZ İNŞALLAH, YOKSA AYVAYI YERSİN ABİ... DEMEDİ DEME...
ALLAAAH!! AKŞAMA BÜYÜK ALEM VAR!!! SEN DE ANCA ONU BUNU ÖLDÜR SAHTE USTA!!!
BULA BULA BUGÜNÜ MÜ BULDUN ZAMAN MAKİNESİ YAPACAK?!!
OTUZ YIL SONRA BULDUK BE KADIN!!! BUGÜNE GELDİK!!
DÜĞÜN VAR BUGÜN!!
BOŞANACAK ONLAR!
YEZİT! AĞZINDAN YEL ALSIN G.T ÇOCUK!!!

ŞİZOFREN
DeniZ +ler
HAYATTA HER ŞEYDEN SÜREKLİ ENDİŞE DUYUYORUM
ALLAM YOKSA...
OCAĞI AÇIK MI BIRAKTIM YOKSA ANAHTARLARI MI UNUTTUM?
HOFF NEYSE ANAHTAR BURADA
CEP TELEFONUNU ALDIYSAM CÜZDANI KAYBETMİŞİMDİR
... CÜZDAN HAH BURADA
KÖTÜ BİR HİS VAR İÇİMDE, HASTA MI OLUYORUM YOKSA?
BAŞIM FENA GİBİ...
HASTA DEĞİLSEM, İŞTEN KOVULACAĞIM BUGÜN KESİN.
GÜNAYDIN?
GÜNAYDIN
VAR MI BİŞEY?
NE GİBİ?
METRODA KİMSE KENDİNİ PATLATMAZ UMARIM.
YOKSA?
ÇOK SIKIŞTIM
BEKLEDİĞİM KARGO BEN EVDE YOKKEN Mİ GELMİŞ ACABA?
BİLİYODUM ABİ...
KÖTÜ ŞEYLER OLUNCA DA HAKLI ÇIKMAK, HAYATTAKİ YEGANE ZEVKİM Mİ ACABA?
ULAN YOKSA...
BİLEMEDİM...
DENİZ ENSARİ 2018

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

KARİYER BASAMAKLARI 3

Çıkan kısmın özeti: Fırat Budacı'nın muayenehanesinden dönerken Mecidiyeköy'de sigara içmek için sığındığım bir plazanın gölgesinde binada çalışan iki kişinin önce sigarasını yakmış sonra da konuştuklarına kulak misafiri olarak söz karışıp ayak üstü geyik çevirmiştim. Adamlar benim de o binada çalıştığımı zannetmişlerdi, ben de düzeltmeye fırsat bulamamıştım. İki gün sonra bu sefer Fırat'ın muayenehanesine giderken yine aynı adamlara rastlamıştım. Adamları güldürmek için bol içine inovasyon ve sinerji kelimelerini bol bol yerleştirdiğim İK eki cümleleri kurmuştum ama hem söylediklerimi ciddiye almış hem de beni müdürleri Pervin Hanım'la bile tanıştırmışlardı. Daha da saçması, müdürleri de benimle müsait bir vakitte görüşmek istiyordu.

"Oğlum kırk yaşına geldin, hâlâ ayın oyunla uğraşıyorsun, ne biçim adamsın lan sen?"
"Ghaaaga ghaaghgaaa..."
"He he, ga ga, lady gaga. Hayır şimdi yarın öbür gün o bahsettiğin Pervin Hanım'la ciddi bir yerde karşılaşsan, kadın seni tanısa, meslek lisesi önünde bekleyen serseri gibi gelip şirketinin önünde sigara içip içip gittiğini anlasa ne yapacaksın?"
"Ghaahghga aagh…"
"Bi' de inovasyon anlatmış, yönetişim anlatmış. Oğlum bak bir dahaki sefere anlarlar, beline beline verirler odunu. Plaza insanı olsa da Türk plaza insanı bu, kütüğü hâlâ Çankırı'da adamın, gururuna yediremez, yersin sopayı."

Fırat Budacı iki elinin ve muhtelif cihazların ağzımın içinde olmasının verdiği avantajla verip veriştiriyordu. Bildiğiniz üzere bir ellerindeki keskin usturayla gıdımızdaki sakalları alan berberlere, bir de vijjiv vijjiv diye ağzımızın içinde hafriyat yapan dişçilerle tartışmak akıl kârı değildir. Hadi ilkinde yine berberin insafına kalırsınız ama ikincisinde verdiğiniz her cevap ağzınızdan ghaa ghaa diye çıkar.

"Hadi geçmiş olsun. Yarın da gel ki, dişlerini bir temizleyeyim. Ergen donu gibi dişlerle gezme ortalıkta, madem heveslendin plaza beyaz yakalısı olacan, dişlerin de beyaza yakın olsun bari."
"Ya yok ne alakası var?"
"Ya bırak. Millet ne bilsin oğlum senin hafta içi mesai saatinde aylak aylak dolandığını. Ayrıca sen niye bugün ceket gömlek giydin deli gibi?"

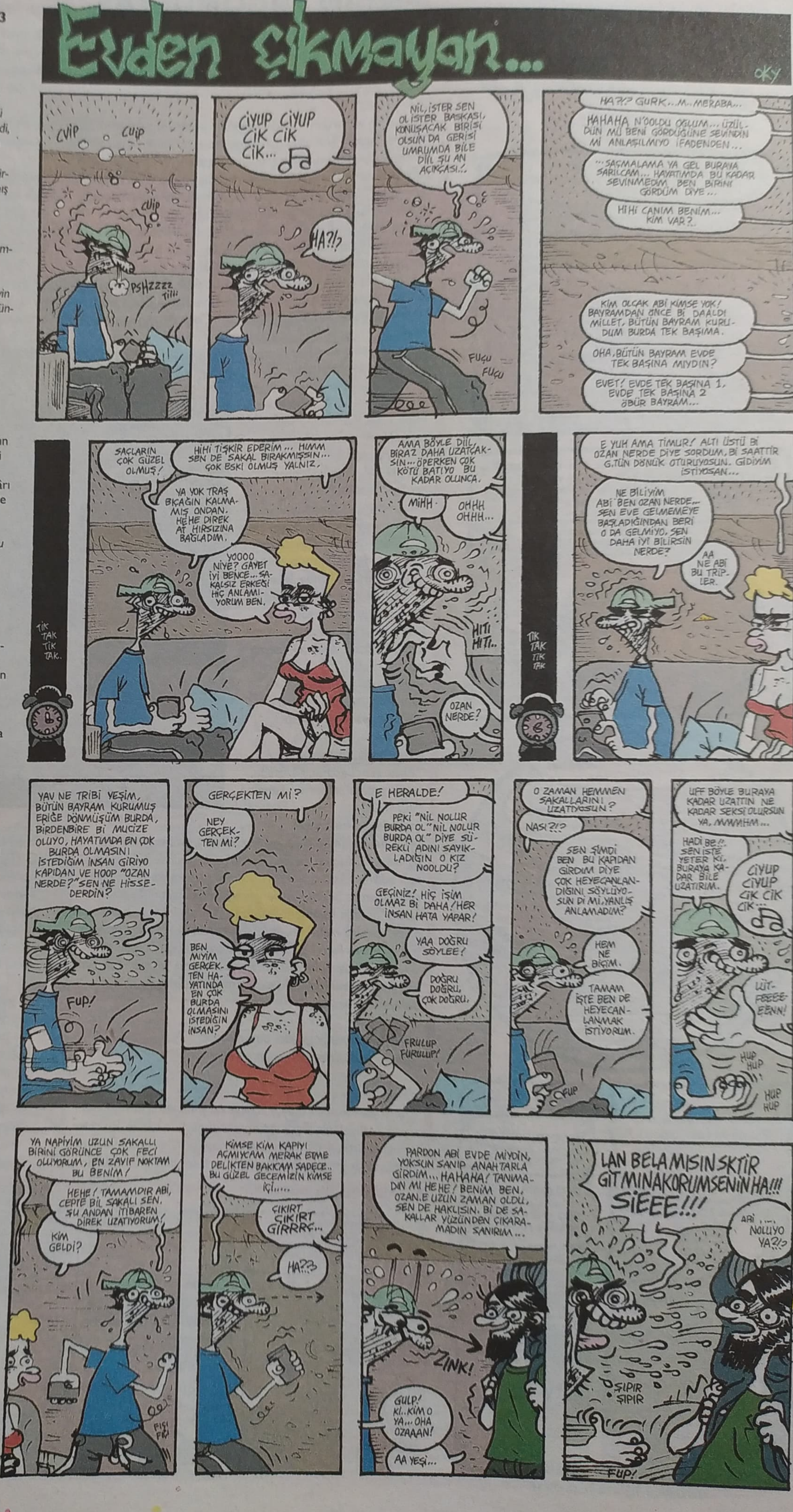
Fırat'la beraber, diğer hastalar Budacı'nın güzel koltuklu geniş bekleme salonunda oturup adını bilmediğim çok kalın bir dergiyi karıştırarak ya da televizyon izleyerek vakit geçirirken mutfağa geçtim. Ben arkadaş kontenjanından geldiğim için geldiğimde de, giderken de doğrudan mutfağa gidip, lavaboyla duvar arasına neredeyse sıkışmış gibi duran masaya oturup keyifle sigaramı içiyordum. Sırasını bekleyen hastaların arasından yanımda Budacı'yla "Sahibi tanıdık," edasıyla sıyrılarak mutfağa giderken kısa bir an için bile olsa bir bakkal yancısının yaşadığı "herkes bana imreniyor," yanılgısıyla kabarıp, koltuklarına serilmiş bekleyen hastaların benim kapalı bir kapıyı teklifsizce açarak içeri süzülmeme gıpta ettiklerini hayâl ettim.

Fırat Budacı bütün muayenehanede tek sigara tütürebildiği yer burası olduğu için yazılarını burada yazdığından bilgisayarını buraya kuruyordu. Arsız bir insan olduğum için hemen Fırat'ın bilgisayarının başına geçip kurcalamaya başladım. "Kaç yıl oldu?" köşesi için araştırma yapıyor olacaktı ki açtığı internet pencerelerinde "kaleci+hayrettin+top+fizik+kuralları" türünden aramalar yapmıştı. Anlaşılan Galatasaray kalecisi Hayrettin Demirbaş'ın yıllar evvel yediği golü açıklamak için ileri sürdüğü "Top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi," bahanesinin tarihini arıyordu. O kahvelerimizi koyarken,

"96 olması lâzım," dedim.
"Ne 96?"
"Hayrettin'in top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi lafını söylediği yıl. PSG maçı galiba."
"Ha yapmayacağım onu ya, Avrupa kupası geçti. Sen onu bırak da, niye böyle gömlek ceket giydiğini anlat hele. Herifler seni orada çalışıyor sanmaya devam etsinler diye giydin di mi?"
"Ben arada bir giyiniyorum böyle ya, zevkine..."
"Allah allah, ben niye hiç seni ceket gömlekle görmedim peki on yıldır? Kıravat da tak yalnız, bu halinle plaza beyaz yakalısı değil, mesaiyi solitaire'le geçiren belediye memuru gibi olmuşsun."
"Ha, onu diyecektim, sen de kıravat vardır bana ayarlasana bir tane yarına?"
"Allah allah? E hani hep böyle giyiniyordun sen? Yok mu kıravatın?"
"Ya var da üzerinde kocaman kedi resmi var."
"Hey allahım, neyse getiririm yarın sana bir kıravat. Ciddi ciddi, iki tane plaza çalışanını makaraya alacağım diye ölümcül yaz sıcağında ceketli kıravatlı geziyorsun ya, tahminimden büyük bir ruh hastasıymışın. Sen şimdi kesin internetten, ticaret odasından falan araştırıp bulmuşsundur da şirketin ne iş yaptığını."
"Aile şirketi ya. Ama büyük holding. En büyük kaynakları lojistik, uluslararası taşımacılık. Kocaeli'nde enjeksiyon sanayi için yedek parça imal eden bir fabrikaları var. Bir de Ukrayna'da inşaatları var ama batı tarafında, güvende yani. Daha tam bakamadım."
"Yuh, bir de daha bakamamış. Hadi ben sıradaki hastayı alacağım, sen de ağzının uyuşması geçene kadar bir şey yeme, dilini ısırıyorsun sonra keriz gibi."

Yarın Budacı'nın getireceği kıravatı da takınca kimse beni durduramayacaktı artık.

Haftaya: Yönetişimde devrimsel inovasyonlar vakti.

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

KARİYER BASAMAKLARI 3

Çıkan kısmın özeti: Fırat Budacı'nın muayenehanesinden dönerken Mecidiyeköy'de sigara içmek için sığındığım bir plazanın gölgesinde binada çalışan iki kişinin önce sigarasını yakmış sonra da konuştuklarına kulak misafiri olarak söz karışıp ayak üstü geyik çevirmiştim. Adamlar benim de o binada çalıştığımı zannetmişlerdi, ben de düzeltmeye fırsat bulamamıştım. İki gün sonra bu sefer Fırat'ın muayenehanesine giderken yine aynı adamlara rastlamıştım. Adamları güldürmek için bol içine inovasyon ve sinerji kelimelerini bol bol yerleştirdiğim İK eki cümleleri kurmuştum ama hem söylediklerimi ciddiye almış hem de beni müdürleri Pervin Hanım'la bile tanıştırmışlardı. Daha da saçması, müdürleri de benimle müsait bir vakitte görüşmek istiyordu.

"Oğlum kırk yaşına geldin, hâlâ ayın oyunla uğraşıyorsun, ne biçim adamsın lan sen?"
"Ghaaaga ghaaghgaaa..."
"He he, ga ga, lady gaga. Hayır şimdi yarın öbür gün o bahsettiğin Pervin Hanım'la ciddi bir yerde karşılaşsan, kadın seni tanısa, meslek lisesi önünde bekleyen serseri gibi gelip şirketinin önünde sigara içip içip gittiğini anlasa ne yapacaksın?"
"Ghaahghga aagh…"
"Bi' de inovasyon anlatmış, yönetişim anlatmış. Oğlum bak bir dahaki sefere anlarlar, beline beline verirler odunu. Plaza insanı olsa da Türk plaza insanı bu, kütüğü hâlâ Çankırı'da adamın, gururuna yediremez, yersin sopayı."

Fırat Budacı iki elinin ve muhtelif cihazların ağzımın içinde olmasının verdiği avantajla verip veriştiriyordu. Bildiğiniz üzere bir ellerindeki keskin usturayla gıdımızdaki sakalları alan berberlere, bir de vijjiv vijjiv diye ağzımızın içinde hafriyat yapan dişçilerle tartışmak akıl kârı değildir. Hadi ilkinde yine berberin insafına kalırsınız ama ikincisinde verdiğiniz her cevap ağzınızdan ghaa ghaa diye çıkar.

"Hadi geçmiş olsun. Yarın da gel ki, dişlerini bir temizleyeyim. Ergen donu gibi dişlerle gezme ortalıkta, madem heveslendin plaza beyaz yakalısı olacan, dişlerin de beyaza yakın olsun bari."
"Ya yok ne alakası var?"
"Ya bırak. Millet ne bilsin oğlum senin hafta içi mesai saatinde aylak aylak dolandığını. Ayrıca sen niye bugün ceket gömlek giydin deli gibi?"

Fırat'la beraber, diğer hastalar Budacı'nın güzel koltuklu geniş bekleme salonunda oturup adını bilmediğim çok kalın bir dergiyi karıştırarak ya da televizyon izleyerek vakit geçirirken mutfağa geçtim. Ben arkadaş kontenjanından geldiğim için geldiğimde de, giderken de doğrudan mutfağa gidip, lavaboyla duvar arasına neredeyse sıkışmış gibi duran masaya oturup keyifle sigaramı içiyordum. Sırasını bekleyen hastaların arasından yanımda Budacı'yla "Sahibi tanıdık," edasıyla sıyrılarak mutfağa giderken kısa bir an için bile olsa bir bakkal yancısının yaşadığı "herkes bana imreniyor," yanılgısıyla kabarıp, koltuklarına serilmiş bekleyen hastaların benim kapalı bir kapıyı teklifsizce açarak içeri süzülmeme gıpta ettiklerini hayâl ettim.

Fırat Budacı bütün muayenehanede tek sigara tüttürebildiği yer burası olduğu için yazılarını burada yazdığından bilgisayarını buraya kuruyordu. Arsız bir insan olduğum için hemen Fırat'ın bilgisayarının başına geçip kurcalamaya başladım. "Kaç yıl oldu?" köşesi için araştırma yapıyor olacaktı ki açtığı internet pencerelerinde "kaleci+hayrettin+top+fizik+kuralları" türünden aramalar yapmıştı. Anlaşılan Galatasaray kalecisi Hayrettin Demirbaş'ın yıllar evvel yediği golü açıklamak için ileri sürdüğü "Top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi," bahanesinin tarihini arıyordu. O kahvelerimizi koyarken,

"96 olması lâzım," dedim.
"Ne 96?"
"Hayrettin'in top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi lafını söylediği yıl. PSG maçı galiba."

yersin sopayı."

Fırat Budacı iki elinin ve muhtelif cihazların ağzımın içinde olmasının verdiği avantajla verip veriştiriyordu. Bildiğiniz üzere bir ellerindeki keskin usturayla gıdımızdaki sakalları alan berberlere, bir de vijjiv vijjiv diye ağzımızın içinde hafriyat yapan dişçilerle tartışmak akıl kârı değildir. Hadi ilkinde yine berberin insafına kalırsınız ama ikincisinde verdiğiniz her cevap ağzınızdan ghaa ghaa diye çıkar.

"Hadi geçmiş olsun. Yarın da gel ki, dişlerini bir temizleyeyim. Ergen donu gibi dişlerle gezme ortalıkta, madem heveslendin plaza beyaz yakalısı olacan, dişlerin de beyaza yakın olsun bari."
"Ya yok ne alakası var?"
"Ya bırak. Millet ne bilsin oğlum senin hafta içi mesai saatinde aylak aylak dolandığını. Ayrıca sen niye bugün ceket gömlek giydin deli gibi?"

Fırat'la beraber, diğer hastalar Budacı'nın güzel koltuklu geniş bekleme salonunda oturup adını bilmediğim çok kalın bir dergiyi karıştırarak ya da televizyon izleyerek vakit geçirirken mutfağa geçtim. Ben arkadaş kontenjanından geldiğim için geldiğimde de, giderken de doğrudan mutfağa gidip, lavaboyla duvar arasına neredeyse sıkışmış gibi duran masaya oturup keyifle sigaramı içiyordum. Sırasını bekleyen hastaların arasından yanımda Budacı'yla "Sahibi tanıdık," edasıyla sıyrılarak mutfağa giderken kısa bir an için bile olsa bir bakkal yancısının yaşadığı "herkes bana imreniyor," yanılgısıyla kabarıp, koltuklarına serilmiş bekleyen hastaların benim kapalı bir kapıyı teklifsizce açarak içeri süzülmeme gıpta ettiklerini hayâl ettim.

Fırat Budacı bütün muayenehanede tek sigara tütürebildiği yer burası olduğu için yazılarını burada yazdığından bilgisayarını buraya kuruyordu. Arsız bir insan olduğum için hemen Fırat'ın bilgisayarının başına geçip kurcalamaya başladım. "Kaç yıl oldu?" köşesi için araştırma yapıyor olacaktı ki açtığı internet pencerelerinde "kaleci+hayrettin+top+fizik+kuralları" türünden aramalar yapmıştı. Anlaşılan Galatasaray kalecisi Hayrettin Demirbaş'ın yıllar evvel yediği golü açıklamak için ileri sürdüğü "Top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi," bahanesinin tarihini arıyordu. O kahvelerimizi koyarken,

"96 olması lâzım," dedim.
"Ne 96?"
"Hayrettin'in top fizik kurallarına aykırı bir şekilde geldi lafını söylediği yıl. PSG maçı galiba."
"Ha yapmayacağım onu ya, Avrupa kupası geçti. Sen onu bırak da, niye böyle gömlek ceket giydiğini anlat hele. Herifler seni orada çalışıyor sanmaya devam etsinler diye giydin di mi?"
"Ben arada bir giyiniyorum böyle ya, zevkine..."
"Allah allah, ben niye hiç seni ceket gömlekle görmedim peki on yıldır? Kıravat da tak yalnız, bu halinle plaza beyaz yakalısı değil, mesaiyi solitaire'le geçiren belediye memuru gibi olmuşsun."
"Ha, onu diyecektim, sen de kıravat vardır bana ayarlasana bir tane yarına?"
"Allah allah? E hani hep böyle giyiniyordun sen? Yok mu kıravatın?"
"Ya var da üzerinde kocaman kedi resmi var."
"Hey allahım, neyse getiririm yarın sana bir kıravat. Ciddi ciddi, iki tane plaza çalışanını makaraya alacağım diye ölümcül yaz sıcağında ceketli kıravatlı geziyorsun ya, tahminimden büyük bir ruh hastasıymışın. Sen şimdi kesin internetten, ticaret odasından falan araştırıp bulmuşsundur da şirketin ne iş yaptığını."
"Aile şirketi ya. Ama büyük holding. En büyük kaynakları lojistik, uluslararası taşımacılık. Kocaeli'nde enjeksiyon sanayi için yedek parça imal eden bir fabrikaları var. Bir de Ukrayna'da inşaatları var ama batı tarafında, güvende yani. Daha tam bakamadım."
"Yuh, bir de daha bakamamış. Hadi ben sıradaki hastayı alacağım, sen de ağzının uyuşması geçene kadar bir şey yeme, dilini ısırıyorsun sonra keriz gibi."

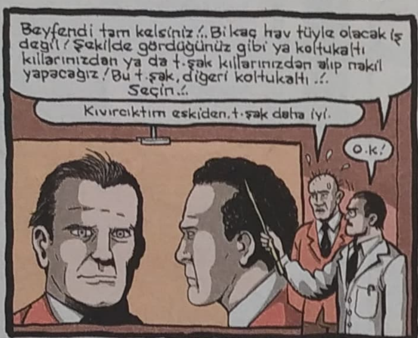
Yarın Budacı'nın getireceği kıravatı da takınca kimse beni durduramayacaktı artık.

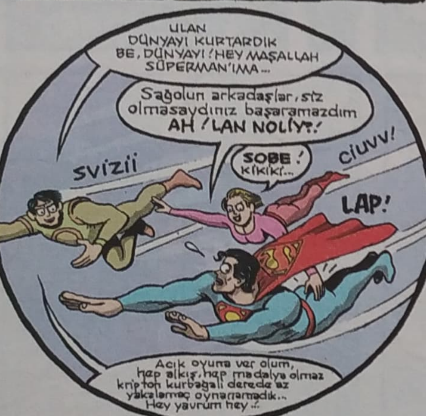
Haftaya: Yönetişimde devrimsel inovasyonlar vakti.

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

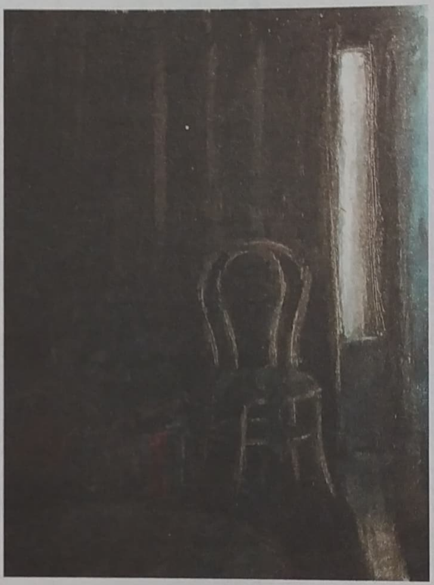
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Gül olur bülbül olur her anı/ İçinde bağı bostan olanın
Zevk olur safâ olur zamanı/ Ahd ile ikrârı saf olanın"

Zeynel Baba

KARA PERDE

Kara perde yaptırdım. Dostlar.*(köprüler yaptırdım gelip geçmeye)* Belki bir 'faide'si olur diye.*(bir nebze olsun, bir katre,–umut fakirin ekmeği–)* Uyuduğum odaya.("uyumaya çalıştığım" diyelim, daha doğru--döne döne debelendiğim--) Daha iyi uyunuyormuş tam karanlıkta. 'Melatonin' falan filan meseleleri. Öyle okumuştum. *(okumuş çocuk)*. Yeni bir perde çeşidi zuhur etmiş. "Yeni" derken, bana 'yeni' yani.*--yıllardır var, var, duyuyordum, görüyordum reklamlarını falan da, anca kımıldanabildim, (sana herşey yeni)–* Herneyse, sipariş verdim, geldiler taktılar. Tam da arife günü. Hiç, ama hiç ışık geçirmiyor. Hayret! Sıfır ışık. Çıplak yaz güneşi vuruyor diğer yanına öğlen üstü, iğne başı kadar olsun sızan tek bir ışık huzmesi dahi yok. Helal olsun. Çok çok iyi yapmışlar. Da,

yalnız, bu sefer de görülmemiş duyulmamış kesafette bir zifiri karanlık oluştu ki dostlar, odanın içinde geceleyin. Bayram bayram. Töbe töbe. Korkunç bişey. Karanlık emiyor, yutuyor seni. *(bir vampir için bile fazla, "bastı bana burası, biraz aralıyalım perdeyi" diyebilir, haklı olur–)* Tamamen kayboldum.(elin kolun, duvar muvar yok, hiç birşey -- lâ mekân--) Bir bulanık düşünce kalıyor sadece.(kıpraşıp duran) Zifiri karanlığın içinde. İçi mi? İçi miçi de kalmıyor karanlığın. Boşluk dahi yokoluyor. O kadar yoğun bi karanlık,*–ekmek üzerine sürsen sürülecek (zeytin ezmesi misâli)–*
–uykuya dalmaya çabalarken zihninden geçenler kağıtlar üzerinde yavaşça belirip kaydolursa, duvarlarda muvarlarda, şaşırma--
"Alışır şimdi gözün, görürsün, panik yapma" diyorsun kendine. Alışmıyor!
Şaşkınlıktan bir zaman uyuyamadım.*(nasıl denk geldiyse, abartılı, aynı kesafette de bir sessizlik dışarda, çıt yok) Fransa'nın kuzeyinde Bretonya'nın terk edilmiş ıssız köylerinde, o yosunlu mezarlıklarda hayaletler görüyorlarmış bazen köylüler geceleri, öyle anlatmışlardı. Sonra, "ölülerin kemiklerindeki fosfor'dan o parıltılar, hayalet sanıyor onlar" demişti atalarının, dedelerinin bomboş köyüne, oralarda yaşamak için Paris'i terkedip dönmüş müzisyen Breton delikanlı, o konu konuşulurken. Gezerdik arkadaşımla geceleri.*(ellerimin kemiklerindeki fosforlar parıldamaya baş*layacak mı diye bakıyorum yatakta)*

"Annemle karanlık geceler bazı çıkardık;
Boşlukta denizler gibi yokluk ve karanlık"

Ahmet Haşim

Karaperdem, çatalkaram,
(Tuhaf da bir uyku oluyor; Daha karanlık, daha kesif) Hadi uyudun, diyelim o kara muammanın, gayb'ın içinde. Bu sefer de uyanamıyorsun. Mümkünü yok. Suspiria'daki o zavallı kız gibi, bir türlü uyanamıyorsun, ayılamıyorsun(bir araf'ta asılı) Sırtına yapışıyor yatak.*(yağa düşmüş sinek gibi sırtüstü–zalam ı zulmet–)*
Neyse, olmayacak böyle.
Kalktım, araladım biraz. (oh!dünya varmış)
("iyi işte böle, bak" dedi vampir)

"Ararengin peşindeyiz çünkü biz;
Rengin değil, ararengin sadece"

Paul Verlaine.

Haklıymış. O kadar siyah, "tam siyah",katışıksız siyah, 'simsiyah' fazla kaçtı, galiba biraz. (daha kolay bulunur 'Arareng' perde, bakmak lazım)

BEYAZ PERDE

"Bayramın son, üçüncü gün akşamına bırakılmış, ertelenmiş bir akraba.*(kurban'sa hele dört)* Bir fakir akraba. Yaşlı, artık bir işinin düşme ihtimali sıfır, sıfırlanmış. Kendisinden hiç bir beklenti kalmamış. Kendini bile zaten güç bela geçindiren, 'ehemmiyet'siz bir emekli*(belki o da yok–sorma, "nasıl geçiniyorsun?", sakın, başına bela alırsın--)*akraba. Belki işitme güçlüğü var. Hatta, bitmiş bayramın hemen ertesi, bayramı hafta sonuna bağlayan o 'kaynak' gün, o günün bile akşamı *(bir yük olarak, isteksiz isteksiz, bayat ses tonlarıyla)* aranan *"nasılsın bilmemne amca, bayramın mübarek olsun. Gerçi bitti ama bugün de bayram sayılır."* Darılma, alınma ihtimali olmayan o fakir akraba. *"Alınsa da kendi bilir" "Kendi daha fazla zarar görür"* akraba. --alınabilmek için de bir asgari güç--"Amaan canım, aradın ya olsun, bakmam ben öyle şeylere" Kırkyılın başı uğranılsa da(belki daha zengin, "almış, yürümüş" çok uzak bir akrabayı, tanıyor mu acaba diye sormak için de olabilir ha, bu beklenmedik ziyaret--"ya hani bilmemkimler vardı, neyimiz bizim onlar? senin görüşmüşlüğün varmış di mi, bi gün seni de alıp gidelim tanışalım ya, memleketlimiz sonuçta, güzel şeyler bunlar." "tabi olmaz mı, onlar bilmemne amcanın damadıyla kardeş çocukları, senin halan var ya onların")
O çeşit bir mesele yoksa da, öylesine geldiyseler.(kimbilir nooldu, rüyada mı gördüler?) Diken üstünde, *--o ünlü Musa heykeli'nin oturuşuyla (Michelangelo)bir ayak önde, her an kalkmaya hazır, gergin–*, kontrollü yarım gülücükler ağızlarda, 'hop' birden kalkmalar.*(o zengin kalkışı denilen kalkış)* "Biz kalmayalım geç'e, bilmemne teyze, trafiğe"--doğru o laf, bir türlü kalkamaz fakirler, beceremez--

İlk gün,
bayramın ilk günü, hemen, o ilk, heyecanlı heyecanlı, kıpır kıpır aramalar. Ağız dolusu o tam gülücükler, sıcak, cıvıltılı ses tonları, hep onlara;
En zengin, en itibarlı, en makam/ mevki/ ikbal sahibi, en çevresi geniş akrabalara.
İlk telefonlar onların.
"Bilmemne dayı, geliyoruz biz yoldayız,"

Hepinize, dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim.

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
OKAN'IN EVİ İLAÇLANACAK...
Meşhur Doğan Apartımanı !..
MIIAH !.. HOŞGELDİNİZ USTA, HEMEN BAŞLAYINNH !..
HOŞBULDUK, SELAM OKAN BEY.
YEOOOOVV OLAMAAZZ SONUMUZ GELDİ YOOOOV!
Hassktr!
KUSSS!
NAHAHA ! BENİM ! REKLAMLARDA YAPIYORUM YA, KENDİ BÖCEKLERİMİ DE SESLENDİREYİM DEDİM NEHAHA !..
HAHAHA BEN DE Bİ AN ŞEY OLDUM.
PEKİ LÜTFEN DEVAM EDİN...
YEOOOOV !.. KORKTUĞUM BAŞIMA GELDİ...
Anladık mına koyim buna da bi güldük diye.
KUFFSSS.
BU OLAMAZ ! BUNU YAPAMAZSIN !.. BU OLMEEAZ !..
Hasktir bu sefer sevgilisiyle kavga ediyormuş ...
PARDON DAYI...
KÖTÜ WHATSAPP GRUBUNDAN KAÇIŞ
HI?..
UFH... SEN MİYDİN?..
KORKUTTUM MU, KOLAY GELSİN...
GRUP YÖNETİCİSİNİN PORTRESİ ...
EHE GÜZELMİŞ... YAKLAŞSANA BİŞEY DİYCEM...
YAKINDA KAÇIYORUM !..
HER ŞEYİ PLANLADIM. EN DOĞRU ZAMAN PAZAR GECESİ ! ERTESİ GÜN İŞ OLMASI BANA AVANTAJ KAZANDIRIR ANCAK YARDIMA İHTİYACIM VAR.
BEN ÇIKAR ÇIKMAZ GRUPTA HEMEN Bİ GEYİK AÇ BÖYLECE BEN ARADA KAYNARIM.
YAPAMAM ! SEN KAÇTIKTAN SONRA GRUPTAKİLER BENİ YAŞATMAZ...
DAHA SONRA AYNI ŞEKİLDE SEN DE KAÇARSIN !
BENİM İÇİN DIŞARDA HAYAT YOK...
GRUP YÖNETİCİSİ BU FIRÇALARA VE TUVALİNE EL KOYDUĞUNDA SANA BURADA DA HAYAT OLMAYACAK ! GRUBA HİÇBİR ŞEY YAZMIYORSUN, SOHBETE KATILMIYORSUN VE O BUNUN FARKINDA...
Serdar
Bi mangal yapalım hafta sonu lan karınızdan izin alın da yavşaklar...
Erhan
Bomba olur bi içelim Ümit'e mumbar dolması yediricem. Ümit sever.
Ümit
Halı saha ne oldu yalanınızı sktiklerim.
Bahadır.
Sen topa vurmayı öğren önce piço.
Serdar
Sinan ibnesi sen niye hiç yazmıyon lan anca resim yap bi de otuzbir çek skik...
SEN HAKLI ÇIKTIN. BOYA TAKIMLARIMI ALDI ...
DEDİK SANA MINA KOYIM LAF DİNLE ...
Pazar gecesi.
Uzandım ranzama, boylu boyunca gardiyan kapıyaa canımm kilit vuruncaaa
CRLINK!
AHA ! GECE SAYIMI BAŞLADI !..
Serdar
Napıyonuz lan skini yediklerim Ümit pezevengi uyudun mu?
Ümit
Serdar
Özgür piçi nerde?
Özgür
Serdar
Hepinizi d.şşağını yerim.
SAYIM BİTTİ ! HAKKINI HELAL ET KARDEŞİM GEYİK AÇMAYI UNUTMA
PEKİ KAÇTIKTAN SONRA NAPICAKSIN ?!..
BİR HAYALİM VAR ! TUŞLU BİR TELEFON VE ESKİ BİR TEKNE ALICAM. GÜNLERİM TEKNEYİ ONARMAKLA VE MİSAFİRLERİMİ BALIĞA ÇIKARMAKLA GEÇİCEK...
NİHAT!
BOL ŞANS!
Nihat ayrıldı...
TEKNE ONARIMINDA YARDIMA İHTİYACIN OLDUĞUNU DUYDUM ...
VAY KARDEŞİM DEMEK SEN DE ...
TUŞLU NOKYAM NASIL, YÜZ LİRA VERDİM.
ÇOK VERMİŞSİN...
SON

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd.: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

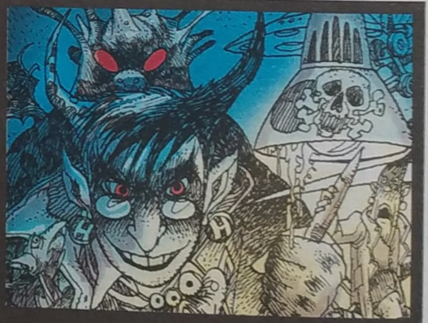
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 14 Temmuz 2016 | Sayı: 463

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

gelen kutusu

Caner DAĞLI

Murat ARAS

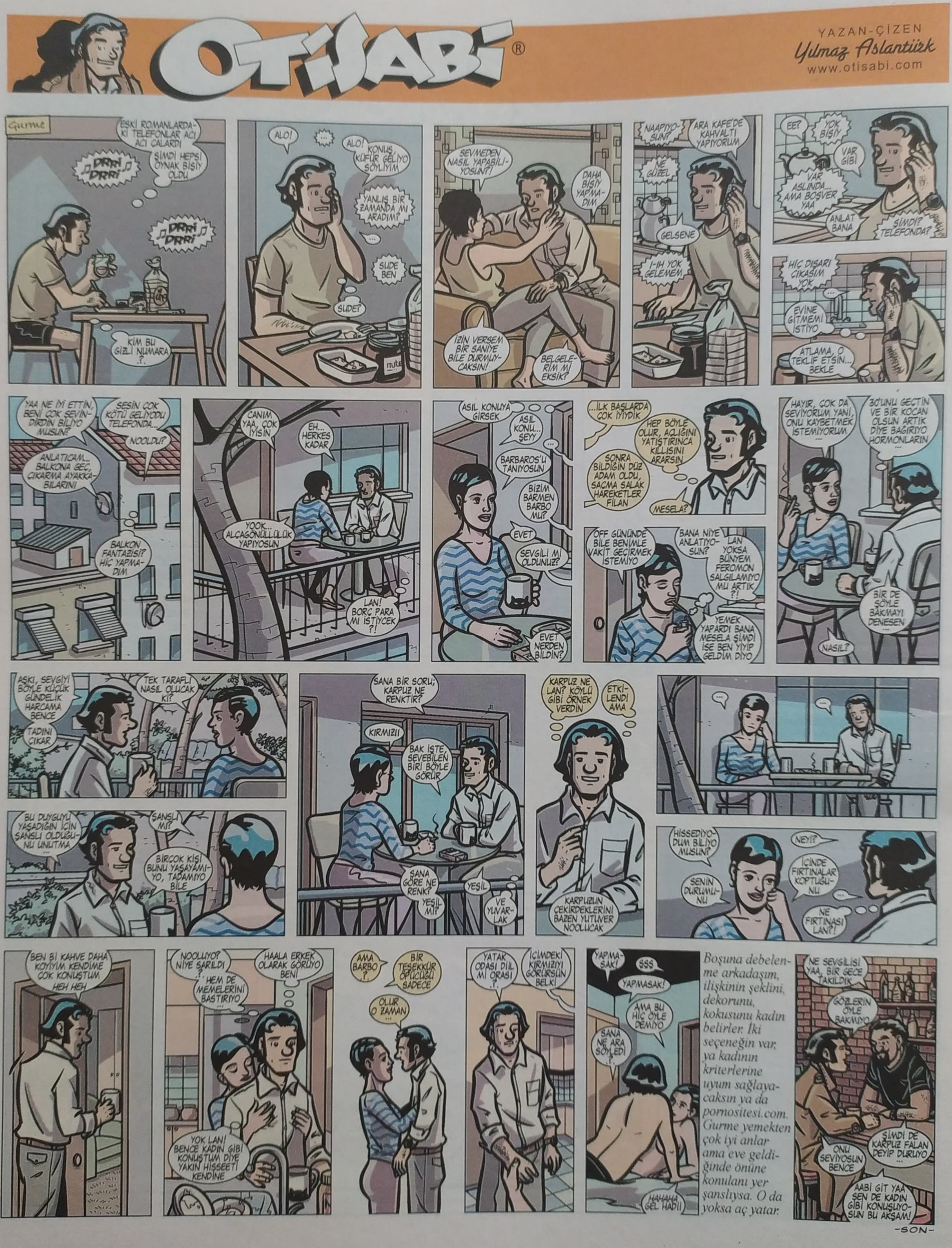

Emirhan SERVEREN

Servet TURAN

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Gurme
ESKİ ROMANLARDAKİ TELEFONLAR ACI ACI ÇALARDI
ŞİMDİ HEPSİ OYNAK BİŞİY OLDU
DRRİ DRRİ
DRRİ DRRİ
KİM BU GİZLİ NUMARA ?
ALO!
...
ALO! KONUŞ KÜFÜR EDİYO SÖYLİYİM
YANLIŞ BİR ZAMANDA MI ARADIM?
...
SUDE BEN
SUDE?
SEVMEDEN NASIL YAPABİLİYOSUN?!
DAHA BİŞİY YAPMADIM
İZİN VERSEM BİR SANİYE BİLE DURMUYCAKSIN!
BELGELERİM Mİ EKSİK?
NAAPIYOSUN?
ARA KAFE'DE KAHVALTI YAPIYORUM
NE GÜZEL
GELSENE
I-IH YOK GELEMEM
EE?
YOK BİŞİY
VAR GİBİ
VAR ASLINDA... AMA BOŞVER YAA
ANLAT BANA
ŞİMDİ? TELEFONDA?
HİÇ DIŞARI ÇIKASIM YOK
...
EVİNE GİTMEMİ İSTİYO
ATLAMA, O TEKLİF ETSİN... BEKLE
YAA NE İYİ ETTİN, BENİ ÇOK SEVİNDİRDİN BİLİYO MUSUN?
SESİN ÇOK KÖTÜ GELİYODU TELEFONDA...
NOOLDU?
ANLATICAM... BALKONA GEÇ, ÇIKARMA AYAKKABILARINI
BALKON FANTAZİSİ? HİÇ YAPMADIM
CANIM YAA, ÇOK İYİSİN
EH... HERKES KADAR
YOOK... ALÇAGÖNÜLLÜLÜK YAPIYOSUN
LAN! BORÇ PARA MI İSTİYCEK?!
ASIL KONUYA GİRSEK
ASIL KONU... ŞEYY
...
BARBAROS'U TANIYOSUN
BİZİM BARMEN BARBO MU?
EVET
SEVGİLİ Mİ OLDUNUZ?
EVET NERDEN BİLDİN?
...İLK BAŞLARDA ÇOK İYİYDİK
HEP BÖYLE OLUR, AÇLIĞINI YATIŞTIRINCA KILLISINI ARARSIN
SONRA BİLDİĞİN DÜZ ADAM OLDU, SAÇMA SALAK HAREKETLER FİLAN
MESELA?
OFF GÜNÜNDE BİLE BENİMLE VAKİT GEÇİRMEK İSTEMİYO
BANA NİYE ANLATIYOSUN?
LAN YOKSA BÜNYEM FEROMON SALGILAMIYO MU ARTIK?!
YEMEK YAPARDI BANA MESELA ŞİMDİ İSE BEN YİYİP GELDİM DİYO
HAYIR, ÇOK DA SEVİYORUM YANİ, ONU KAYBETMEK İSTEMİYORUM ...
30'UNU GEÇTİN VE BİR KOCAN OLSUN ARTIK DİYE BAĞIRIYO HORMONLARIN ...
BİR DE ŞÖYLE BAKMAYI DENESEN ...
NASIL?
AŞKI, SEVGİYİ BÖYLE KÜÇÜK GÜNDELİK HARCAMA BENCE
TEK TARAFLI NASIL OLUCAK Kİ?
TADINI ÇIKAR
BU DUYGUYU YAŞADIĞIN İÇİN ŞANSLI OLDUĞUNU UNUTMA ...
ŞANSLI MI?
BİRÇOK KİŞİ BUNU YAŞAYAMIYO, TADAMIYO BİLE
SANA BİR SORU; KARPUZ NE RENKTİR?
KIRMIZI!
BAK İŞTE SEVEBİLEN BİRİ BÖYLE GÖRÜR
SANA GÖRE NE RENK?
YEŞİL MI?
YEŞİL
VE YUVARLAK
KARPUZ NE LAN? KÖYLÜ GİBİ ÖRNEK VERDİN
ETKİLENDİ AMA
KARPUZUN ÇEKİRDEKLERİNİ BAZEN YUTUVER NOOLUCAK
...
...
HİSSEDİYODUM BİLİYO MUSUN?
SENİN DURUMUNU
NEYİ?!
İÇİNDE FIRTINALAR KOPTUĞUNU
...
NE FIRTINASI LAN?!
BEN Bİ KAHVE DAHA KOYIYIM KENDİME ÇOK KONUŞTUM HEH HEH
NOOLUYO? NİYE SARILDI ?
HAALA ERKEK OLARAK GÖRÜYO BENİ
HEM DE MEMELERİNİ BASTIRIYO ...
YOK LAN! BENCE KADIN GİBİ KONUŞTUM DİYE YAKIN HİSSEETİ KENDİNE
AMA BARBO ?
BİR TEŞEKKÜR ÖPÜCÜĞÜ SADECE
OLUR O ZAMAN ...
YATAK ODASI DİİL Mİ ORASI ?
İÇİMDEKİ KIRMIZIYI GÖRÜRSÜN BELKİ
YAPMASAK!
$$$
YAPMASAK!
AMA BU HİÇ ÖYLE DEMİYO
SANA NE ARA SÖYLEDİ ?
HAHAHA GEL HADİ!
Boşuna debelenme arkadaşım, ilişkinin şeklini, dekorunu, kokusunu kadın belirler. İki seçeneğin var, ya kadının kriterlerine uyum sağlayacaksın ya da pornositesi.com. Gurme yemekten çok iyi anlar ama eve geldiğinde önüne konulanı yer şanslıysa. O da yoksa aç yatar.
NE SEVGİLİSİ YAA, BİR GECE TAKILDIK
GÖZLERİN ÖYLE BAKMIYO
ŞİMDİ DE KARPUZ FALAN DEYİP DURUYO ...
ONU SEVİYOSUN BENCE
AABİ GİT YAA SEN DE KADIN GİBİ KONUŞUYOSUN BU AKŞAM!
-SON-